OKTOBER 2022

Liahona

Visar oss alla vägen till Jesus Kristus

ETT BUDSKAP FRÅN PRESIDENT NELSON

Förbunden förändrar vår relation till Gud för evigt, s. 4

SPRIDA EVANGELIET

Så enkelt som att ”älska, dela med sig, inbjuda”, s. 12–15

Den ömsinta godheten i Guds eviga förbund

”Jag ska själv samla dem som finns kvar av mina får ur alla de länder dit jag fördrivit dem, och jag ska föra dem tillbaka till deras betesmarker. Där ska de bli fruktsamma och föröka sig.”

JEREMIA 23:3

HAN SÄNDE UT DEM TVÅ OCH TVÅ, AV JAMES TISSOT

Under generalkonferensen i oktober 2020 höll president Russell M. Nelson sitt banbrytande tal ”Låt Gud råda”. Han nämnde att han i över 36 år hade studerat Israels insamling, bland annat Abrahams, Isaks och Jakobs andliga ledarskap och ”förbundet Gud ingick med dem och utökade genom deras släktlinje” (*Liahona*, nov. 2020, s. 92).

Den 31 mars 2022 berättade han mer om sina studier under ett möte med kyrkans generalledarskap. Han kände sig inspirerad att dela samma budskap med alla kyrkans medlemmar i månadens nummer av *Liahona*. I sin artikel ”Det eviga förbundet” (se s. 4) lär president Nelson oss mer om vad han har lärt sig om den förbundsrelation som Gud erbjuder sina barn.

När jag fick veta att *Israel* betyder ”låt Gud råda” öppnades mitt sinne så att jag kunde se Israels insamling på nya sätt. Nu konstaterar jag att president Nelson har öppnat mitt hjärta genom att förklara betydelsen av *hesed*, ett hebreiskt ord som ofta översatts till ”ömsint godhet”. Insikten om hur förbund förhöjer den här kärleksfulla relationen som Gud vill ha till sina barn har förändrat mitt sätt att se på mitt förhållande till honom.

När vi studerar Jeremias undervisning om Israels insamling den här månaden i *Kom och följ mig*, hjälper president Nelson oss förstå hur detta att Gud utvalde ett förbundsfolk inte handlade om exkludering utan snarare var vägen till en allomfattande inkludering. Inte bara kan vem som helst få det eviga förbundets välsignelser, utan de som ingår detta förbund hedrar det genom att ta det till hela världen.

Vilken välsignelse det är att ha Guds profeter, både forntida och nutida, att hjälpa oss förstå hur vi kan knyta an till Guds kärlek genom hans eviga förbund!

Med vänlig hälsning

Äldste Michael T. Ringwood
i de sjuttios kvorum
Rådgivande till kyrkans tidskrifter

"Den största glädje du någonsin får uppleva är när du uppfylls av kärlek till Gud och till alla hans barn."
– President Russell M. Nelson, sidan 11

HUVUDARTIKEL

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Oktober 2022
Årgång 146 nr 10
Liahona 18317

OMSLAG

Kristi andra ankomst, av Harry Anderson; fotografier från Adobe Stock

INNEHÅLL

4 Det eviga förbundet
President Russell M. Nelson
Alla som har ingått ett förbund med Gud har tillgång till en särskild slags kärlek och nåd.

12 Vi kunde dela med oss av evangeliet
Molly Ogden Welch
Hur äkta vänskap bidrog till att en man blev medlem i kyrkan.

14 Att göra och inte göra när du bjuder in vänner till kyrkan
Eric B. Murdock
Här är sju saker att tänka på när du bjuder in någon till kyrkan.

16 Hur vi skapar en sund digital kultur i familjen
Richard Culatta
Fem frågor som familjer kan diskutera när de avgör hur de ska använda tekniken på ett bra sätt.

20 Kyrkan finns här
Suva, Fiji

22 Evangeliets grunder
Därför fastar vi

25 Porträtt av tro
Cristi Koch, Texas, USA

26 Sista dagars heliga berättar
Inspirerande berättelser från medlemmar runt om i världen.

34 Stödverksamhetens principer
Vi kan hjälpa andra att känna tillhörighet

36 Till föräldrar
Missionsarbete i den sista tiden

38 Trofast åldrande
Har Herren något att säga till mig?
Delbert H. Strasser
Patriarkaliska välsignelser visar att Herren känner oss personligen och ger oss personlig uppenbarelse.

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktör: Randy D. Funk
Rådgivande: Sharon Eubank, Walter F. González, Jan E. Newman, Michael T. Ringwood

Verkställande chef: Richard I. Heaton
Chef för kyrkans tidskrifter: Aaron Johnston
Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson
Biträdande redaktionschefer: Brittany Beattie, Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu

Publikationsassistent: Nancy Sutton
Medredaktörer: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert, Michael R. Morris, Richard M. Romney
Redaktionspraktikanter: Madison Neuner, Victoria Passey

Art director: Tadd R. Peterson
Design: Fay P. Andrus, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy
Designpraktikant: Alyssa McDonald

Samordnare av immateriella rättigheter: Priscilla Biehl Da Silva

Produktionschef: Ammon Harris
Produktion: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Zane R. Gray II, Bryan W. Gygi, Michelle Proctor, Marrissa M. Smith, Rohn Solomon

Tryckerichef: Steven T. Lewis
Distributionschef: Nelson Gonzalez

KOM OCH FÖLJ MIG

40 Min farfars dröm
Äldste Jorge T. Becerra
Ett mäktigt exempel på att vår himmelske Fader vet vilka vi är och talar till oss på unika och personliga sätt.

44 Jesaja, Jeremia och Hesekiel
Korta artiklar till stöd i dina studier av Gamla testamentet.

UNGA VUXNA

30 Överväldigad? Fokusera på Kristus
Victoria Passey
Vi känner oss mycket mindre överväldigade i vårt tjänande i kyrkan när Kristus är vår främsta motivation.

DIGITALA ARTIKLAR

I månadens nummer i Evangeliebiblioteket hittar du artiklar om följande:

- Omvändelsens glädje
- Enkla sätt att hjälpa till att samla in Israel
- Mediakompetens ur ett evangelieperspektiv

Gå till liahona.ChurchofJesusChrist.org eller appen Evangeliebiblioteket för att läsa de här artiklarna och mer.

UV: AKTUELLT

Fler artiklar för unga vuxna finns i *UV: Aktuellt* som du hittar i Evangeliebiblioteket under Tidningar eller Vuxna > Unga vuxna.

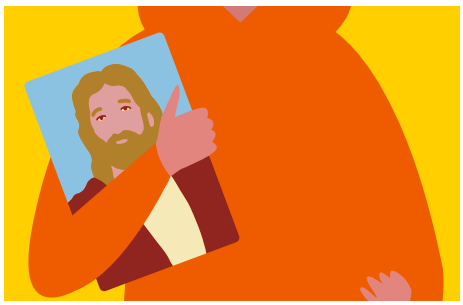

HÄR HITTAR DU OSS

Hitta nummer av tidskriften på **liahona.ChurchofJesusChrist.org.** Använd länken på den sidan för att dela frågor, feedback eller upplevelser.

Du kan också nå oss via e-post på **liahona@ChurchofJesusChrist.org** eller via vanlig post på:
Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT
84150-0023, USA

Postadress: *Liahona,* Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

Liahona (ett ord i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, khmer, kinesiska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2022 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges får material från *Liahona* kopieras för personligt, icke kommersiellt bruk (inklusive för kyrkans ämbeten). Den här rättigheten kan upphävas när som helst. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill bildmaterialet. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA, e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: October 2022 Vol. 146 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480) English (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. USA subscription price is $10.00 per year, Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue, old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. **Subscription help line: 1-800-537-5971.** Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

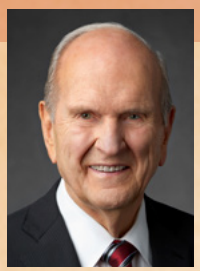

President Russell M. Nelson
President för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Det eviga förbundet

I den här världen som härjas av krig och krigsrykten är behovet av sanning, ljus och Jesu Kristi rena kärlek större än någonsin. Kristi evangelium är underbart och vi har välsignelsen att kunna studera det och leva efter dess lärosatser. Vi gläds åt våra möjligheter att dela med oss av det – att vittna om dess sanningar var vi än är.

Jag har ofta talat om vikten av Abrahams förbund och Israels insamling. När vi tar till oss evangeliet och blir döpta tar vi på oss Jesu Kristi heliga namn. Dopet är porten som leder till att vi blir medarvingar till alla de löften som Herren gav Abraham, Isak, Jakob och deras efterkommande i forna dagar.[1]

”Det nya och eviga förbundet”[2] (Läran och förbunden 132:6) och Abrahams förbund är i stort sett samma förbund – två sätt att formulera det förbund som Gud har ingått med dödliga män och kvinnor vid olika tidpunkter.

Adjektivet *eviga* tyder på att det här förbundet fanns redan före världens grundläggning! Planen som framlades i det stora rådet i himlen innefattade den allvarliga insikten att vi alla skulle bli avskurna från Guds närhet. Men Gud lovade att han skulle ge oss en Frälsare som skulle övervinna följderna av fallet. Gud sa till Adam efter hans dop:

”Du är efter hans orden som var utan dagars begynnelse eller års ände, från all evighet till all evighet.

Se, du är ett i mig, en Guds son, och så kan alla bli mina söner” (Mose 6:67–68).

Adam och Eva tog emot dopets förrättning och påbörjade processen att bli ett med Gud. De hade gått in på förbundsstigen.

Alla som har ingått ett förbund med Gud har tillgång till en särskild slags kärlek och nåd.

HERREN JESUS KRISTUS, AV DEL PARSON

När du och jag också går in på den stigen får vi en ny livsstil. Vi skapar därigenom en relation till Gud som låter honom välsigna och förändra oss. Förbundsstigen leder oss tillbaka till honom. Om vi låter Gud råda i våra liv leder det förbundet oss närmare och närmare honom. Alla förbund är avsedda att vara bindande. De skapar en relation med eviga band.

En särskild kärlek och barmhärtighet

När vi sluter förbund med Gud lämnar vi neutral mark för evigt. Gud överger inte sin relation med dem som har skapat ett sådant band till honom. Faktum är att alla som har ingått ett förbund med Gud har tillgång till en särskild slags kärlek och nåd. På hebreiska kallas denna förbundskärlek *hesed* (חֶסֶד).[3]

Hesed har ingen tydlig motsvarighet på engelska. Översättare av King James version av Bibeln måste ha haft svårt att tolka *hesed* till engelska. De valde ofta ”nåd”. Det ordet fångar upp mycket men inte

hela innebörden av *hesed*. Det översattes också till andra ord, såsom ”barmhärtighet” och ”kärlek”. *Hesed* är en unik term som beskriver en förbundsrelation där båda parter är har förbundit sig att vara lojala och trofasta mot varandra.

Ett celestialt äktenskap är en sådan förbundsrelation. Man och hustru sluter ett förbund med Gud och varandra om att vara lojala och trofasta mot varandra.

Hesed är en särskild slags kärlek och barmhärtighet som Gud känner för och erbjuder dem som har ingått ett förbund med honom. Och vi ger honom *hesed* i gengäld.

När du och jag har ingått ett förbund med Gud blir vår relation till honom mycket närmare än innan vårt förbund slöts. Nu är vi bundna till varandra.

Eftersom Gud har *hesed* till dem som har slutit förbund med honom, älskar han dem. Han fortsätter att arbeta med dem och erbjuda dem möjligheter till förändring. Han förlåter dem när de omvänder sig. Och om de går vilse hjälper han dem att hitta tillbaka till honom.

När du och jag har ingått ett förbund med Gud blir vår relation till honom mycket närmare än innan vårt förbund slöts. Nu är vi bundna till varandra. Tack vare vårt förbund med Gud tröttnar han aldrig på att hjälpa oss, och vi förbrukar aldrig hans barmhärtiga tålamod med oss. Var och en av oss har en speciell plats i Guds hjärta. Han har stora förhoppningar för oss.

Vi känner till det historiska förkunnande som Herren gav profeten Joseph Smith. Det kom genom uppenbarelse. Herren sa till Joseph: ”Detta löfte är även ditt, eftersom du är av Abraham och löftet gavs till Abraham” (Läran och förbunden 132:31).

Därigenom återställdes detta eviga förbund som en del av evangeliets stora återställelse i dess fullhet. Tänk på det! Ett äktenskapsförbund som ingås i templet är direkt knutet till Abrahams förbund. För ett par i templet introduceras *alla* välsignelser förbehållna Abrahams, Isaks och Jakobs trofasta efterkommande.

Liksom Adam gick du och jag personligen in på förbundsstigen vid dopet. Sedan inträder vi mer fullständigt på den i templet. ”Välsignelserna av Abrahams förbund förlänas i heliga tempel. Dessa välsignelser gör att vi, när vi uppstår, kan ’ärva troner, riken, furstendömen och makter’ till vår ’upphöjelse och härlighet i allt’ [Läran och förbunden 132:19].”[4]

I den avslutande texten i Gamla testamentet läser vi Malakis löfte om att Elia ska ”vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder” (Malaki 4:6). I det forna Israel skulle ett sådant omnämnande av fäderna ha innefattat fader Abraham, Isak

FOTO: JERRY L. GARNS

De som ingår heliga förbund och håller dem utlovas evigt liv och upphöjelse. Jesus Kristus är garant för dessa förbund.

och Jakob. Det här löftet förtydligas när vi läser den andra versionen av den här versen som Moroni citerade för profeten Joseph Smith: ”Han [Elia] ska inplanta i barnens hjärtan de löften som gavs till fäderna, och barnens hjärtan ska vända sig till sina fäder” (Joseph Smith – Historien 1:39). Bland dessa fäder finns förvisso Abraham, Isak och Jakob. (Se Läran och förbunden 27:9–10.)

Jesus Kristus: förbundets fokus

Frälsarens försoningsoffer gjorde det möjligt för Fadern att uppfylla sina löften till sina barn. Eftersom Jesus Kristus är ”vägen, sanningen och livet” blir följden att ”ingen kommer till Fadern utom genom [honom] (Johannes 14:6). Uppfyllelsen av Abrahams förbund blir möjlig tack vare vår Frälsare Herren Jesu Kristi försoning. Jesus Kristus står i *fokus* för Abrahams förbund.

Gamla testamentet är inte bara en bok med skrifter. Den är också en historiebok. Du minns att du läste om Saraj och Abrams äktenskap. Eftersom de var barnlösa gav Saraj sin tjänarinna Hagar till att även hon vara hustru åt Abram, i enlighet med Herrens anvisningar. Hagar födde Ismael.[5] Abram älskade Ismael, men han var inte det barn genom vilket förbundet skulle leva vidare. (Se 1 Moseboken 11:29–30; 16:1, 3, 11; Läran och förbunden 132:34.)

Som en välsignelse från Gud, och som svar på Sarajs tro,[6] blev hon havande under sin ålderdom så att förbundet skulle leva vidare genom *hennes* son Isak (se 1 Moseboken 17:19). Han föddes inom förbundet.

Gud gav Saraj och Abram nya namn – *Sara* och *Abraham* (se 1 Moseboken 17:5, 15). Förläningen av dessa nya namn markerade början på ett nytt liv och en ny bestämmelse för den här familjen.

Abraham älskade både Ismael och Isak. Gud sa till Abraham att Ismael skulle föröka sig och bli en stor nation (se 1 Moseboken 17:20). Samtidigt klargjorde Gud att det eviga förbundet skulle upprättas genom Isak (se 1 Moseboken 17:19).

Alla som tar emot evangeliet blir en del av Abrahams släktlinje. I Galaterbrevet läser vi:

”Alla ni som blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus. …

Alla är ni ett i Kristus Jesus.

Och om ni tillhör Kristus är ni avkomlingar till Abraham, arvingar efter löftet” (Galaterbrevet 3:27–29).

Således kan vi bli förbundsarvingar antingen genom födelse eller adoption.

Isak och Rebeckas son Jakob föddes inom förbundet. Dessutom valde han att inträda på egen hand. Som ni vet ändrades Jakobs

DETALJ FRÅN *KRISTUS OCH DEN RIKE UNGE MANNEN*, AV HEINRICH HOFMANN

namn till *Israel* (se 1 Moseboken 32:28), som betyder ”låt Gud råda” eller ”den som regerar med Gud”.[7]

I 2 Moseboken läser vi att ”Gud … kom ihåg sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob” (2 Moseboken 2:24). Gud sa till Israels barn: ”Om ni nu hör min röst och håller mitt förbund, ska ni av alla folk vara min dyrbara egendom” (2 Moseboken 19:5).

Uttrycket ”dyrbar egendom” översattes från det hebreiska uttrycket *segullah*, som betyder en högt värderad ägodel – något ”dyrbart”.[8]

5 Moseboken handlar i detalj om vikten av förbundet. Apostlar i Nya testamentet kände till det här förbundet. När Petrus hade botat en lam man på templets trappa undervisade han åskådare om Jesus.

När vi sluter förbund med Gud lämnar vi neutral mark för evigt. Gud överger inte sin relation med dem som har skapat ett sådant band till honom.

Petrus sa: ”Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin tjänare Jesus” (Apostlagärningarna 3:13).

Petrus avslutade sitt budskap genom att säga till åskådarna: ”Ni är barn till profeterna och arvtagare till förbundet som Gud slöt med era fäder, när han sade till Abraham: I din avkomma ska alla folk på jorden bli välsignade” (Apostlagärningarna 3:25). Petrus klargjorde för dem att en del av Kristi mission var att uppfylla Guds förbund.

Herren gav en liknande predikan till folket i det forntida Amerika. Där berättade den uppståndne Kristus för folket vilka de egentligen var. Han sa:

”Och se, ni är profeternas barn, och ni är av Israels hus. Och ni tillhör förbundet som Fadern slöt med era fäder, då han sa till Abraham: ’Och genom din avkomma ska alla jordens släkter bli välsignade.’

Fadern har först upprest mig åt er och sänt mig att välsigna er genom att vända var och en av er bort från er ondska, och detta eftersom ni är förbundets barn” (3 Nephi 20:25–26).

Ser du betydelsen av detta? De som håller sina förbund med Gud blir till en stam av själar som är motståndskraftiga mot synden! De som håller sina förbund får styrka att motstå världens ständiga inflytande.

Missionsarbete: att dela med sig av förbundet

Herren har befallt att vi ska sprida evangeliet och dela med oss av förbundet. Det är därför vi har missionärer. Han vill att alla hans barn ska få möjlighet att välja Frälsarens evangelium och ge sig in på förbundsstigen.

De som håller sina förbund med Gud blir till en stam av själar som är motståndskraftiga mot synden! De som håller sina förbund får styrka att motstå världens ständiga inflytande.

Gud vill sammanlänka *alla människor* i det förbund han ingick i forna tider med Abraham.

Därför är missionsarbetet en viktig del av Israels stora insamling. Den insamlingen är det viktigaste som sker på jorden i dag. Inget annat kan mäta sig med dess storhet. Inget annat kan mäta sig med dess betydelse. Herrens missionärer – hans lärjungar – är engagerade i den största utmaningen, den största saken, det största verket på jorden i dag.

Men det finns mer, mycket mer. Det finns ett enormt behov av att sprida evangeliet bland dem på andra sidan slöjan. Gud vill att alla, på båda sidor om slöjan, ska åtnjuta välsignelserna i hans förbund. Förbundsstigen är öppen för alla. Vi vädjar till alla att vandra den stigen med oss. Inget annat verk är så universellt omfattande. För ”Herren är barmhärtig mot alla som i hjärtats uppriktighet åkallar hans heliga namn” (Helaman 3:27).

Eftersom melkisedekska prästadömet har återställts har kvinnor och män som håller sina förbund tillgång till evangeliets ”alla *andliga* välsignelser” (Läran och förbunden 107:18, betoning tillagd).

Vid invigningen av templet i Kirtland 1836, under Herrens ledning, visade sig Elia. Hans syfte? ”Att vända … barnen … till fäderna” (Läran och förbunden 110:15). Elias visade sig också. Hans syfte? Att till Joseph Smith och Oliver Cowdery överlämna ”Abrahams evangeliums tidsutdelning och [säga] att i oss och vår avkomma skulle alla släktled efter oss bli välsignade” (Läran och förbunden 110:12). Sålunda förlänade Mästaren Joseph Smith och Oliver Cowdery prästadömets myndighet och rätten att förmedla Abrahams förbunds unika välsignelser till andra.[9]

I kyrkan vandrar vi på förbundsstigen både individuellt och gemensamt. Precis som äktenskap och familjer har ett unikt *horisontellt* band som skapar en speciell kärlek, har också den nya relationen som formas när vi genom förbund binder oss till vår Gud ett *vertikalt* band!

Det här kan vara vad Nephi menade när han sa att Gud ”älskar dem som vill ha honom till sin Gud” (1 Nephi 17:40). Det är precis därför som en speciell barmhärtighet och kärlek, som en del av förbundet – eller *hesed* – är tillgänglig för alla som inträder i denna bindande och djupt personliga relation med Gud, ja, ”i tusen släktled” (5 Moseboken 7:9).

När vi ingår förbund med Gud förändras vår relation med honom för evigt. Den välsignar oss med ett extra mått av kärlek och barmhärtighet.[10] Den påverkar vilka vi är och hur Gud hjälper oss att bli det vi kan bli. Vi har också fått löftet att få vara hans ”egendom” (Psaltaren 135:4).

Tack vare vårt förbund med Gud tröttnar han aldrig på att hjälpa oss, och vi förbrukar aldrig hans barmhärtiga tålamod med oss.

Löften och förmåner

De som ingår heliga förbund och håller dem utlovas evigt liv och upphöjelse, ”den största av alla Guds gåvor” (Läran och förbunden 14:7). Jesus Kristus är garant för dessa förbund (se Hebreerbrevet 7:22; 8:6). De som håller förbunden och som älskar Gud och låter honom råda över allt annat i deras liv gör honom till det mäktigaste inflytandet i sina liv.

I vår tid har vi förmånen att ta emot patriarkaliska välsignelser och lära oss om vårt band till de forntida patriarkerna. Dessa välsignelser ger också en inblick i vad som ligger framför oss.

Vår kallelse som Israels förbundsfolk är att se till att varje medlem i kyrkan inser glädjen och förmånerna med att ingå förbund med Gud. Det är en kallelse att uppmuntra varje man och kvinna, pojke och flicka, som håller sina förbund, att dela med sig av evangeliet till dem som kommer inom deras inflytandesfär. Det är också en kallelse att stödja och uppmuntra våra missionärer, som sänds ut med instruktioner om att döpa och hjälpa till att samla Israel, så att vi tillsammans kan vara Guds folk och han vår Gud (se Läran och förbunden 42:9).

Varje man och varje kvinna som deltar i prästadömets förrättningar och som ingår och håller förbund med Gud har direkt tillgång till Guds kraft. Vi tar på oss Herrens namn som individer. Vi tar också på oss hans namn som ett folk. Att ivrigt använda det rätta namnet, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, är ett viktigt sätt för oss som folk att ta på oss hans namn. Ja, varje välvillig handling som utförs av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och dess medlemmar är ett uttryck för Guds *hesed*.

Varför skingrades Israel? Därför att folket bröt mot buden och stenade profeterna. En kärleksfull men sörjande Fader svarade genom att skingra Israel vida omkring.[11]

Men han skingrade dem med löftet att Israel en dag skulle samlas in i hans fålla igen

Juda stam fick ansvaret att bereda världen för Herrens första ankomst. Från den stammen kallades Maria att bli mor till Guds Son.

Josefs stam genom hans och Asenats söner Efraim och Manasse (se 1 Moseboken

ÄLSKAR DU MIG MER ÄN DESSA? AV DAVID LINDSLEY

41:50–52; 46:20), gavs ansvaret att leda Israels insamling, att förbereda världen för Herrens andra ankomst.

I en sådan tidlös *hesed*-relation är det bara naturligt att Gud vill samla in Israel. Han är vår himmelske Fader! Han vill att vart och ett av hans barn – på båda sidor om slöjan – ska höra budskapet i Jesu Kristi återställda evangelium.

En kärlekens stig

Förbundsstigen är en kärlekens stig – denna otroliga *hesed*, denna ömsinta omsorg om och vilja att nå ut till varandra. Att känna den kärleken är befriande och upplyftande. Den största glädje du någonsin får uppleva är när du uppfylls av kärlek till Gud och till alla hans barn.

Att älska Gud mer än någon annan eller något annat är det tillstånd som ger sann frid, tröst, tillförsikt och glädje.

Förbundsstigen handlar helt och hållet om vår relation med Gud – vår *hesed*-relation till honom. När vi ingår ett förbund med Gud har vi ingått ett förbund med honom som alltid håller sitt ord. Han gör allt han kan, utan att inkräkta på vår handlingsfrihet, för att hjälpa oss behålla den.

Mormons bok börjar och slutar med att detta eviga förbund nämns. Från titelbladet till Mormons och Moronis avslutande vittnesbörd nämner Mormons bok förbundet (se Mormon 5:20; 9:37). ”Mormons boks framkomst [är] ett tecken till hela världen på att Herren har börjat samla Israel och uppfylla förbunden han ingick med Abraham, Isak och Jakob.”[12]

Mina kära bröder och systrar, vi har kallats vid denna avgörande tidpunkt i jordens historia att undervisa världen om skönheten och kraften i det eviga förbundet. Vår himmelske Fader förutsätter att vi utför detta stora verk. ■

Det här budskapet framfördes också under ett ledarskapsmöte under generalkonferensen 31 mars 2022.

SLUTNOTER

1. Se Russell M. Nelson, ”Förbundets barn”, *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 34.
2. Det nya och eviga förbundet är Jesu Kristi evangeliums fullhet. Det omfattar alla förrättningar och förbund som är nödvändiga för vår frälsning (se Läran och förbunden 66:2). Det är ”nytt” närhelst Herren förnyar eller återställer det, och det är ”evigt” eftersom det inte förändras.
3. Ett omfattande redogörelse om *hesed* och det eviga förbundet finns i Kerry Muhlesteins bok *God Will Prevail: Ancient Covenants, Modern Blessings, and the Gathering of Israel* (2021).
4. Russell M. Nelson, i ”Särskilda vittnen om Kristus”, *Liahona*, april 2001, s. 7.
5. Det hebreiska ordet *Ismael* betyder ”Gud hör” (se Bible Dictionary, ”Ishmael”).
6. ”Genom tron fick även Sara, som var ofruktsam, kraft att bli mor till en ätt fast hon var överårig. Hon tänkte att den som hade gett löftet var trofast” (Hebreerbrevet 11:11).
7. Bible Dictionary, ”Israel”.
8. Se Bible Dictionary, ”Peculiar”; ”Hebrew and Chaldee Dictionary”, *Strong’s Exhaustive Concordance of the Bible* (1984), s. 82, ord nr 5459.
9. Se Russell M. Nelson, ”Thanks for the Covenant” (andakt vid Brigham Young University, 22 feb. 1988), s. 4, speeches.byu.edu.
10. ”Varje förbund med Gud är en möjlighet att komma närmare honom. För alla dem som stundvis begrundar den Guds kärlek de redan har känt är möjligheten att stärka det bandet och den relationen ett oemotståndligt erbjudande” (Henry B. Eyring, ”Making Covenants with God” [andakt vid Brigham Young University, 8 sep. 1996], s. 3, speeches.byu.edu).
11. ”Men Herren använde också denna förskingring av sitt utvalda folk bland nationerna till att välsigna dessa nationer” (Handledning för skriftstudier, ”Israel”, skrifterna.JesuKristiKyrka.org; se även Jakob 5:1–8, 20).
12. Russell M. Nelson, ”Kyrkans framtid: Förbereda världen för Frälsarens andra ankomst”, *Liahona*, april 2020, s. 9.

VI KUNDE **DELA MED OSS AV EVANGELIET**

Missionsarbete kan vara så enkelt som att, ”älska, dela med sig, inbjuda”.

Molly Ogden Welch
Kyrkans tidskrifter

När en ny familj flyttade in i församlingen bestämde sig Eddie och Christina Brouse för att lära känna dem. Efter kyrkan gick Christina fram till Brent Vickers och började prata med honom. Snart kom Brents flickvän Jessica Espinoza fram till dem. Eftersom de båda hade en nyfödd son fick Christina och Jessica genast kontakt med varandra.

Eddie säger: ”Brent är en lång kille som vissa kanske tycker är skrämmande, men jag kände bara att han var en så trevlig kille. Jag minns att jag tänkte att det här är någon som jag verkligen vill lära känna bättre.”

När familjerna Brouse och Espinoza/Vickers blev vänner bjöd de ofta hem varandra på middag. En kväll förklarade Brent och Jessica Brents bakgrund i evangeliet. Brent hade fått missionärslektionerna några år tidigare eftersom Jessica redan var medlem i kyrkan, och fastän han hade tyckt om att träffa äldsterna bestämde han sig för att inte döpas vid det tillfället.

Med uppmuntran från Jessica och familjen Brouse bestämde sig Brent för att träffa missionärerna igen. Han gjorde så stora framsteg under missionärslektionerna att han och Jessica bestämde sig för att de behövde gifta sig. Familjen Brouse stödde det beslutet och fortsatte att stödja Brent när han träffade missionärerna. Brent och Jessica vigdes i juli 2019 av sin biskop, Eddie Brouse.

Familjerna vidtog säkerhetsåtgärder under covid-19-pandemin så att de kunde träffas igen. Jessica nämnde för familjen Brouse att Brent tyckte att han var redo att döpas. Brents leende bekräftade det hon sagt.

Christina säger: ”Vi ringde genast till systermissionärerna och sa att Brent ville döpas. Det var en onsdag och på lördagen döptes han.”

Hon fortsätter: ”På sin dopdag gav Brent oss en jättestor kram. Jag minns att jag var så tacksam för att de hade låtit oss vara en del av den här resan med deras familj.”

Kort efter att Brent hade döpts uttryckte Jessica intresse för att åka till templet. Efter att ha pratat med församlingsledare och deltagit i församlingens tempelförberedande kurs kunde Jessica ta emot sin begåvning i templet i Orlando i Florida efter att restriktionerna för covid-19 hade lyfts.

Eddie och Christina (till vänster) blev vänner med Brent och Jessica (i mitten) och deras familj när de flyttade in i församlingen. Brent döptes senare av Eddie.

Jessicas föräldrar kunde också förnya sina tempelrekommendationer och vara i templet med Jessica. Jessicas och Brents äldste son Eli kunde också ta emot aronska prästadömet.

När Brent började ta lektioner för nya medlemmar och släktforska hittade han namnen på sina släktingar att ta med sig till templet. Brents far gick nyligen bort, så Brent förbereder sig för att utföra arbetet för sin far i templet.

Jessica förberedde släktforskningsarbetet för sin biologiska far och andra släktingar för att se till att de fick sina tempelförrättningar. Jessicas son Eli var ställföreträdare vid sin farfars dop.

Familjen Brouse visade exempel på hur naturligt det kan vara att dela med sig av evangeliet. Paret Brouses dotter Abbie säger: ”Att vara deras vänner först var det som hjälpte oss att dela med oss av evangeliet till dem.” Christina håller med: ”Det var så lätt att prata med dem om evangeliet eftersom vi älskar dem så mycket, och vi ville inget mer än att se dem komma närmare Herren.” ■

ATT GÖRA OCH INTE GÖRA NÄR DU BJUDER IN VÄNNER TILL KYRKAN

Här är några sätt att hjälpa vänner känna sig mer bekväma med att komma till kyrkan.

Eric B. Murdock
Kyrkans tidskrifter

Att inbjuda andra att delta i sakramentsmötet med oss är ett jättebra sätt att dela Frälsarens ljus och kärlek med släkt och vänner. Men ibland gör vi det svårare än det behöver vara.

Här är sju sätt att hjälpa vänner känna sig mer bekväma med att ta emot en inbjudan att komma till kyrkan:

1. Gör det av kärlek

Varför bjuder du in dem? Är det för din eller deras skull? Om du har deras bästa i åtanke känner de din uppriktighet. Om de känner att de är viktiga för dig blir de kanske mer villiga att få veta vad som mer är viktigt för dig.

2. Uppmana dem att tillbe tillsammans med dig

Fråga dina vänner om de har en plats där de kan tillbe Frälsaren och bjud in dem att följa med dig till kyrkan, särskilt vid tillfällen som julen och påsken. Om de inte är kristna kan du fråga dem om de vill lära sig mer om Jesus Kristus, och inbjuda dem att uppleva en kristen gudstjänst tillsammans med dig. Kom ihåg att visa samma respekt för deras tro som du hoppas att de ska visa för din.

3. Ta inte ett ”nej” personligt

Om din vän tackar nej, acceptera då detta ”nej” med vänlighet. Men tro inte att ett ”nej” till att gå i kyrkan betyder ”nej” till dig. Det finns många anledningar till att de kan ha tackat nej som inte har något att göra med deras känslor för dig. Om du inte låter ett ”nej” förändra er relation kan du senare få möjlighet att förstå deras känslor bättre.

4. Hjälp dina vänner att få veta vad de kan förvänta sig

Om dina vänner tackar ja till en inbjudan att komma till kyrkan, hjälp dem då att förstå vad de kan förvänta sig: hur de kan klä sig, syftet med och längden på varje möte och vad som händer på mötena – eller inte händer (till exempel att ingen kollekt samlas in under våra möten). Du bör också förklara för dem vad sakramentet är och vad det innebär. Det kan hjälpa dem att känna sig mer avslappnade när de kommer till kyrkan.

5. Ersätt information med presentation

Människor är vanligtvis mindre intresserade av vår lära (åtminstone till en början) än de är av vår gemenskap och våra goda gärningar. Hjälp dem att få kontakt med andra, och berätta hur vi engagerar oss i samhället, tjänar tillsammans och tar hand om varandra.

Ett bra sätt att presentera någon för Jesu Kristi återställda evangelium är att börja med att berätta om glädjen och nyttan med evangeliet. Du kan till exempel försöka visa dem hur kyrkan kan hjälpa dem att hitta sina förfäder, stärka sin familj, bli mer oberoende, tjäna meningsfullt och ge sina barn goda normer att leva efter. Samtal om specifika lärosatser och trosuppfattningar kan komma senare när de är redo.

Några personer som kan vara bra att presentera dem för är biskopen, Hjälpföreningens president, en tempel- och släktforskningshandledare eller primärläraren för familjens barn.

6. Välkomna alla

Om dina vänner kommer, gör då det du kan för att få dem att känna sig välkomna, och tillgodose deras behov. Var också vänlig och välkomnande om du träffar någon i kyrkan som du inte känner. Låt dem veta hur mycket du uppskattar att de är där. Försök se genom deras ögon, uppmuntra till frågor och hjälp dem att förstå sin upplevelse.

7. Tvinga inte – följ upp

Vissa som kanske är intresserade av att komma är rädda att de ska pressas till något. När du försöker skapa en bra upplevelse där dina vänner kan känna den Helige Anden, dela då med dig av tankar och känslor, men känn inte att du måste tvinga fram en andlig upplevelse. Lita på Gud och låt Anden göra sitt. Och om dina vänner inte har tid att stanna kvar på alla möten eller stanna kvar efter kyrkan och prata, tackar du dem för att de kom och skapar ett tillfälle för uppföljning.

Den allra viktigaste inbjudan

Att inbjuda andra att tillbe Frälsaren med oss behöver inte vara stressande för oss eller för dem. När vi bjuder in vänner agerar vi på president Russell M. Nelsons uppmaning att tjäna andra på ett ”nytt, heligare sätt”[1] och ”hjälpa till att samla in Israel”.[2] Glädje följer när vi delar med oss av Frälsarens ljus och kärlek till människor omkring oss. ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”Låt oss sträva fram”, Liahona, maj 2018, s. 118.
2. Se Russell M. Nelson och Wendy W. Nelson, ”Israels hopp” (världsomfattande andakt för ungdomar, 3 juni 2018), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.

HUR VI SKAPAR EN SUND
DIGITAL KULTUR I FAMILJEN

Vi kan sprida sanning och ljus om vi använder digitala verktyg för att göra gott.

Richard Culatta
International Society of Technology in Education

Vi lever i en värld där tekniken är lättillgänglig. Redan före coronaviruspandemin gjorde tekniken det möjligt för oss att hålla kontakt med familjen, lära oss nya färdigheter och dela med oss av evangeliet på internet.[1]

När pandemin tvingade oss att hålla socialt avstånd hjälpte tekniken oss att flytta några av livets viktiga aktiviteter till internet. Det kopplade samman familjer, möjliggjorde gjorde skola och arbete och gjorde till och med att vi kunde delta i födelsedagskalas på distans! Men liksom alla kraftfulla verktyg medför tekniken utmaningar. Vår digitala värld kan också vara en källa till felaktig information, negativitet och slöseri med tid. Även bra appar kan, om de används för mycket, ta tid från andra sunda aktiviteter. Äldste Peter M. Johnson i de sjuttios kvorum har uppmanat oss att ”vara försiktiga och inte slarviga i vår användning av tekniken”[2].

Det kan vara en utmaning att skapa en sund teknikkultur i familjen. Lyckligtvis finns det enkla strategier som kan hjälpa oss att förbereda våra barn för att växa och utvecklas i en digital värld.

Hur man undviker vanliga fallgropar

Se upp för två fallgropar: att vara negativ och att ha ett snävt fokus.

1. Att vara negativ innebär att man överbetonar det man *inte* ska göra med tekniken samtidigt som man glömmer att visa positiva sätt att använda tekniken. Att lära sig sund teknikanvändning kräver övning – man skulle aldrig lära sig spela piano genom att bara få veta vilka noter man *inte* får spela på. Som föräldrar kan vi ägna mer tid åt att prata om och vara exempel på de olika aktiviteter som vi *vill* att ungdomar ska utföra med digitala verktyg, och mindre tid åt att peka ut saker man ska undvika.

2. Vårt perspektiv är för snävt när vi fokuserar våra ansträngningar på en specifik färdighet, såsom säkerhet på nätet, och glömmer de andra aspekterna av sund teknikanvändning. Precis som när vi kör bil kommer säkerheten först. Vi sätter på oss säkerhetsbältet innan vi kör någonstans. Men sedan måste vi ta nästa steg – att bestämma vart vi ska köra och vem vi vill ha med oss. Att ha en sund teknikkultur i familjen innebär att vi lär oss att vara informerade, balanserade, inkluderande och engagerade i både familjen och samhället.

Ange villkoren för framgång

Mitt jobb gör att jag kan resa runt i världen och berätta om strategier som hjälper familjer och individer att skaffa sig sunda teknikvanor. Här är fem frågor som jag föreslår att familjer pratar om när de avgör vilken slags teknikanvändning som är rätt för familjen.

1. Hur kan tekniken föra oss närmare varandra i familjen?

Det finns utmärkta sätt att använda tekniken för att stärka familjen. I vår familj bestämde vi oss till exempel för att våra barn kunde hjälpa till att fotografera och filma särskilda händelser i familjen. Med hjälp av en anteckningsapp skriver de ner roliga saker som deras syskon säger. Då och då går vi igenom minnena och tittar på videorna de har samlat in. Vi använder också släktforskningsappar för att lära oss om våra förfäder och deras berättelser. Och vi deltar i familjeråd online med familjemedlemmar som bor långt ifrån oss.

2. Hur kan vi använda teknik för att förbättra samhället?

Tekniken är som mest kraftfull när den används som ett verktyg för att förbättra världen. Vi kan använda våra digitala röster för att sprida evangeliet och sprida upplyftande budskap, som att vidarebefordra inlägg på sociala medier från kyrkan eller dela berättelser som har inspirerat oss. Det kan också innefatta att vi står upp för andra på nätet när vi ser att de behandlas respektlöst. Den mesta mobbningen på nätet kan stoppas genom att vi står upp för offret. Använd din digitala röst för att göra gott.

3. Hur kan vi ha balans i vår teknikanvändning?

Balans innebär att inse när en digital aktivitet tar mer av vår tid än den förtjänar. För att begränsa teknikanvändningen tar många familjer hjälp av klockan som huvudverktyg för måttlighet. Även om ”skärmtid”-metoden för att begränsa tekniken kan vara till hjälp, behöver vi också lära ungdomar att inte all teknikanvändning har samma värde. Att videochatta med en far- eller morförälder eller läsa skrifterna på nätet är av större värde än att bara spela spel, även om båda aktiviteterna utförs på en skärm.

Det är också viktigt att ha skärmfri tid. President Russell M. Nelson har undervisat om kraften i att regelbundet fasta från sociala medier för att ha balans i livet.[3] Barn behöver lära sig att det inte är ett straff att ta en paus från en digital enhet. I vår familj har vi bestämt oss för att enheterna inte ska sova i samma rum som vi. Vi skapade en central plats där enheter kan laddas över natten utan att störa vår sömn.

4. Hur kan vi använda tekniken på våra villkor?

Även bra digitala aktiviteter kan bli ett problem om de utförs i stället för bättre aktiviteter eller om vi känner oss tvungna att delta i dem. Ett enkelt tips är att stänga av aviseringar för alla appar som inte är viktiga. Apputvecklare använder aviseringar för att fånga vår uppmärksamhet och dra tillbaka oss. När vi stänger av aviseringar blir det lättare för *oss* att välja när vi vill använda en app och när vi inte vill det. Vi bör vara medvetna om appar med belönings- eller poängsystem som försöker pressa oss att använda dem. Att stänga av automatisk uppspelning på alla videoplattformar hindrar dem från att spela upp videor när vi inte vill titta.

5. Hur kan föräldrar vara exempel på effektiv teknikanvändning?

Barn lär sig av att se sina föräldrars föredöme. Det är lätt att se en förälder ta med sig mat till en granne eller hjälpa någon bära något tungt. Men i digitala aktiviteter är det mycket svårare för barn att iaktta föräldrarnas handlingar. Det är viktigt att berätta hur vi använder teknik för att lyfta och tjäna andra. Vi kan säga saker som: ”Jag sms:ar församlingsmedlemmar för att se vem som kan ta med mat till syster Sanchez, som just kom hem från sjukhuset” eller ”Vad tycker du om det här inlägget som jag gör för att få folk att komma till blodgivningen nästa vecka?”

Vi kan också visa exempel på evangeliestudier. Vi kan lyssna på skrifterna eller generalkonferenstal, och vi kan lära våra barn hur man använder studieplaner och anteckningsverktyg i appen Evangeliebiblioteket.

I och med att vi pratar om de här fem frågorna kan vi få hjälp att skapa den digitala kultur vi vill ha i familjen. Om vi använder digitala verktyg för att göra gott kan vi påskynda spridningen av sanning och ljus. Jag upprepar den här uppmaningen som gavs under generalkonferensen: ”Sök ständigt efter sätt för tekniken att föra oss närmare Frälsaren och göra det möjligt för oss att utföra hans verk.”[4] ■

Fler resurser i kyrkans tidskrifter

I månadens nummer av tidskrifterna *Vännen* och *Vägledning för de unga* kan barn och tonåringar lära sig några tekniska skyddsåtgärder och få positiva mediatips.

SLUTNOTER

1. Äldste Richard G. Scott (1928–2015) i de tolv apostlarnas kvorum sa: ”Vem kunde ha föreställt sig för bara några år sedan att alla standardverken och många års budskap under generalkonferenser skulle få rum i fickan?” (”Frid i hemmet”, *Liahona*, maj 2013, s. 30).
2. Peter M. Johnson, ”Kraft att övervinna motståndaren”, *Liahona*, nov. 2019, s. 111.
3. Se Russell M. Nelson, ”Israels hopp” (världsomfattande andakt för ungdomar, 3 juni 2018), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.
4. Peter M. Johnson, ”Kraft att övervinna motståndaren”, s. 111.

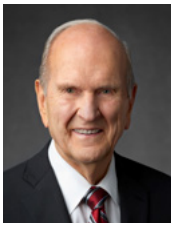

HUR VI SÖKER HERREN VARJE DAG

”Om större delen av den information du får kommer från sociala eller andra medier, avtar din förmåga att höra Andens viskningar. Om du inte också söker Herren genom dagliga böner och evangeliestudier, blir du mer mottaglig för filosofier som kan vara fascinerande men som inte är sanna.”

President Russell M. Nelson, ”Ta dig tid för Herren”, *Liahona*, nov. 2021, s. 120.

TAXI
STOP

TILL VÄNSTER: FOTO: KYLE POST

KYRKAN FINNS HÄR

Suva, **Fiji**

Fiji är ett land där många kulturer och etniska grupper samverkar. Det första dopet av en medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i Fiji ägde rum i huvudstaden Suva år 1953. I dag har kyrkan i Fiji

22 150 medlemmar (ungefär)

4 stavar, 51 församlingar och grenar, 1 mission

1 tempel

Kärnan i evangeliet

I den avlägsna bergsstaden Nasivikoso gläds Iliseva Seitube och hennes man Tuivuna Manoa åt att se sina barn växa. Familjerelationer är kärnan i evangeliet i Fiji och överallt världen.

LÄR DIG MER OM KYRKAN I FIJI

Därför fastar vi

Fasta innebär att man avstår från mat och dryck för att komma närmare Gud. Om hälsan tillåter det, fastar medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga första söndagen varje månad. Men vi kan fasta vid andra tillfällen också, som när en familjemedlem eller församlings- eller grensmedlem är mycket sjuk.

Kristi lärdomar

På Gamla testamentets tid fastade Mose och Elia (se 2 Moseboken 34:28; 1 Kungaboken 19:8). På Nya testamentets tid fastade och bad Jesus Kristus för att förbereda sig för sin verksamhet (se Matteus 4:1–4). Han undervisade sina lärjungar om kraften i och vikten av att fasta. Budet att fasta gäller än i dag.

LÄR DIG MER

Om du har frågor om fasta kan du prata med dina stödbröder eller stödsystrar, dina församlings- eller grensledare eller missionärerna.

Syfte

Fastan är ett sätt för oss att komma närmare Gud. Vi kan fasta när vi söker **uppenbarelse** eller en specifik välsignelse. Vi kan fasta för att uttrycka tacksamhet till Gud. Fastan ger oss också möjlighet att tjäna andra genom fasteoffer.

Fasta och bön

Profeter har lärt oss att fasta utan bön bara är att gå hungrig. Vi kan inleda och avsluta vår fasta med en bön, och vi kan ha en bön i hjärtat medan vi fastar. Vi kan be om styrka och inspiration och att förstå Guds vilja. Vi kan också be Gud om välsignelser för oss själva eller våra nära och kära.

Fastesöndagen

Den första sabbaten i månaden är vanligtvis en fastedag. Den dagen fastar vi under en 24-timmarsperiod om vi kan. Vi ber också, går på kyrkans möten och ger ett fasteoffer till kyrkan.

FOTO AV SJUKHUSBESÖK: SCOTT LAW; FOTO AV KVINNA PÅ STOL: KORENE KNIGHT; FOTO AV POJKE SOM PYLLER I DONATIONSTALONG: WENDY GIBBS KEELER

UR SKRIFTERNA

Fasta hjälper oss att bli mer rättfärdiga och komma närmare Gud (se Jesaja 58:6–11).

Fasta och bön kan hjälpa oss att få ett vittnesbörd (se Alma 5:46).

Fasta är ett bud (se Läran och förbunden 88:76).

Fasteoffer

Ett fasteoffer är en donation till hjälp för nödställda. Det här utgör en del av fastelagen. När vi fastar på fastesöndagen uppmanas vi att skänka det som åtminstone motsvarar värdet av de måltider vi inte åt. Vi ger donationen, som vi gör med tionde, till en medlem i biskopsrådet eller grenspresidentskapet, eller skickar in den på kyrkans webbplats.

Faste- och vittnesbördsmötet

På fastesöndagen är sakramentsmötet ett faste- och vittnesbördsmöte. Under det här mötet sjunger vi, ber och tar del av sakramentet som vi gör varje söndag. Sedan inbjuds medlemmarna i församlingen att bära sina **vittnesbörd** om Jesus Kristus och hans evangelium.

Välsignelser av fasta och bön

När vi fastar och ber kommer vi närmare Herren och ökar vår andliga styrka. Vi stärker också vårt **oberoende**, får större medkänsla och blir ödmjukare. ■

ORD ATT MINNAS

Uppenbarelse: Guds kommunikation med sina barn på jorden.

Vittnesbörd: En andlig förvissning om sanning som kommer genom den Helige Anden.

Oberoende: Förmågan att sörja för egna fysiska och andliga behov.

ÖVERST TILL VÄNSTER: FOTO: SHIRLENE STODDARD

FOTOGRAFI MED TILLSTÅND AV FAMILJEN KOCH

Cristi Koch, Texas, USA

Dagen innan vi gifte oss fick James och jag veta att jag hade cancer i fjärde stadiet. Jag sa att jag skulle förstå om han inte ville gifta sig längre. I stället sa han: "Det är du och jag för evigt."

Resten av berättelsen

Hur kunde jag känna Anden igen?

Stephanie Self Hirtle, Oregon, USA

När kören sjöng ”Jesus, krubbans barn en gång” började det djupa mörkret som omgav mig att skingras.

Även i mina mörkaste stunder har den Helige Anden alltid hjälpt mig att känna frid i mina prövningar. Men det förändrades när jag genomgick en behandling för kronisk smärta som gjorde att jag blev sängliggande i två månader.

Smärtan minskade när behandlingen var över, men jag började bli deprimerad. Samtidigt verkade det som om jag hade tappat förmågan att känna Anden.

I sex månader kände jag mig övergiven och längtade desperat efter att få känna Anden igen. Läkeprocessen var lång och smärtsam, vilket kändes ännu mer överväldigande utan Anden.

Jag pratade med min biskop som förklarade att depression ibland överskuggar Anden så att vi inte kan känna den. Hans råd tröstade mig, och en prästadömsvälsignelse från min man gav mig större styrka medan jag hoppfullt väntade på att få känna den Helige Anden igen.

Generalkonferensen hade alltid varit en källa till andlig styrka för mig, men under inledningen av generalkonferensen i april 2019 kände jag ingenting. Det förändrades under nästa möte när en kör från Brigham Young University sjöng ”Jesus, krubbans barn en gång”[1].

Texten och bilden av Jesus Kristus som ett lamm uppmjukade mitt hjärta. Jag insåg att en mur av ilska, depression och falska känslor av att ha blivit övergiven hade överskuggat min förmåga att känna Anden. Ett djupt mörker hade omgett mig, vilket gjorde det omöjligt för Anden att nå mitt hjärta. När kören sjöng andra versen började det mörkret avta.

Efter psalmen höll äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum sitt tal ”Se Guds Lamm”.[2] Med den kraft som hans ord tillförde, överväldigades jag av kärlek till Frälsaren och min himmelske Fader.

Många svårigheter kan hindra oss från att känna Anden, men vi kan arbeta oss igenom de här barriärerna med hjälp av vår himmelske Fader och hans Son. Jesus Kristus förstår mina svårigheter helt och hållet. Av kärlek till oss och sin Fader var han ”blödande och böjd”[3].

Vår himmelske Fader vet vad som ger oss tröst, och han vet när han ska välsigna oss för att vi ska få vår största andliga tillväxt. ■

SLUTNOTER

1. ”Jesus, krubbans barn en gång”, *Psalmer*, nr 127.
2. Jeffrey R. Holland, ”Se Guds Lamm”, *Liahona*, maj 2019, s. 44–46.
3. *Psalmer*, nr 127.

Tårar av sorg, tårar av glädje

Celmer Charles Villareal, Cebu, Filippinerna

Min mammas död var smärtsam, men min smärta ”uppslukades av glädjen i Kristus”.

En söndagseftermiddag började jag tänka på Jesus Kristus och hans försoningsoffer. Tankarna hjälpte mig att känna mig lugn och trygg.

Men plötsligt kom jag ihåg de ökande fallen av covid-19 i mitt land. Genast kände jag sorg över människor runt om i världen som led. Jag sa till mig själv: ”De känner inte samma trygghet och frid som jag känner.” De känslorna fick mig att falla ner på knä och jag började be.

Jag bad för dem som hade dött, liksom för dem som hade förlorat nära och kära. Jag grät för dem eftersom jag vet vilken smärta som kommer av att förlora någon man älskar. Under covid-19-pandemin har många ensamma burit bördan av att förlora en närstående.

Sedan vändes mina tankar till min mamma, som gick bort när jag var fem år. Med tårar rinnande nedför kinderna bad jag till min himmelske Fader om hur mycket jag saknade henne. Sedan kom jag ihåg att Jesus grät med Marta och Maria efter att Lasarus, deras bror och hans vän, hade dött (se Johannes 11:19–35). Hans medkänsla tröstade mig, men tårarna kom fortfarande när jag tänkte på hur mycket jag saknade min mamma.

Jag började be även för min mamma. Jag tänkte på henne och föreställde mig henne framför mig. Jag berättade för min himmelske Fader hur mycket jag älskade henne och saknade henne. Jag tackade honom för tiden jag hade fått med min mamma i den här världen. Jag saknar henne, men jag tror på att vi en dag kommer att träffas igen och vara tillsammans som familj för evigt.

Jag stannade upp och hjärtat fylldes av hopp. Jag bad min himmelske Fader att välsigna min pappa och mig så att vi kunde hålla ut tills vi kunde träffa min mamma igen. Sedan fällde jag tårar av glädje och hopp om det härliga möte som Frälsarens uppståndelse har möjliggjort.

Jag känner en oerhörd tacksamhet till min himmelske Fader för frälsningsplanen. Min mammas död var smärtsam, men min smärta ”uppslukades av glädjen i Kristus” (Alma 31:38). Jag är tacksam för honom. Han förnyar mitt hopp om det kommande livet. Hans uppståndelse betyder mer för mig nu än någonsin. Jag får träffa min mamma igen tack vare min Frälsare. ■

Be för dem

Meg Daines, Alabama, USA

Stängningar av templen gjorde att jag kunde skapa nya sätt att engagera mig i Guds verk genom att hjälpa andra på den här sidan av slöjan.

För några år sedan bestämde jag mig för att besöka templet varje vecka. På den tiden bodde vi nära ett tempel. Den här vanan blev en pålitlig källa till ljus och kraft som jag kom att räkna med.

Ett år senare, när vår familj flyttade tvärs över landet, bodde vi inte längre nära ett tempel. Det var inte omöjligt att besöka templet, men med tanke på den längre restiden och det faktum att vi var en småbarnsfamilj kunde jag bara åka dit två gånger i månaden.

När covid-19-pandemin utbröt kunde jag inte komma till templet alls, vilket kändes som ett straff efter att ha ordnat livet så att jag kunde komma dit ofta. Jag undrade hur jag kunde fortsätta växa andligt och kände mig nedtyngd över hur orättvist det kändes.

Under en rutinmässig tandrengöring hade jag svårt att lugna mitt sinne. När tandhygienisten frågade vad jag ville lyssna på under rengöringen svarade jag: ”Jag skulle verkligen vilja lyssna på avslappnande meditationsljud.”

Hon sa att ingen någonsin hade frågat efter det, men hon gjorde som jag sa. En kvart in i behandlingen uttryckte hon hur mycket hon njöt av vår ”meditativa rengöring”. Sedan berättade hon om sin egen ångest, som bland annat handlade om hennes 13-årige sons skada nyligen. Omgiven av behandlingsrummets surrande ljud delade hon sin börda med mig, och vi fann frid tillsammans.

I mitt avslappnade mentala tillstånd gick tankarna till templet. Jag kom på mig själv med att gå igenom en inledande session, orden från mina tempelförbund passerade obehindrat genom mitt sinne. Tre tydliga maningar från Anden följde därefter:

- Fråga tandhygienisten vad hennes son heter.
- Säg till henne att du ska be för honom.
- Be för dem båda vid namn.

Genom det här till synes enkla utbytet kände jag hur min börda förvandlades till en välsignelse. Jag fick en glimt av hur mina förbund hjälpte mig att älska min himmelske Fader och min nästa. Anden lärde mig att när jag besöker templet handlar det lika mycket om att hjälpa andra på den här sidan av slöjan som att andligt stärka mig själv och mina förfäder.

Tempelstängningarna hade inte hämmat min andliga tillväxt. Snarare hade de låtit mig skapa nya sätt att engagera mig i Guds verk och ta emot himmelsk kärlek, ljus och kunskap. ■

Han putsade våra skor

Billy Lee Kaufman, Utah, USA

Paulos kristuslika tjänande lärde mig om Frälsarens försoningsgåva på ett sätt som gjorde ett bestående intryck på min själ.

När jag verkade som missionär i Brasilienmissionen Salvador syd, brukade de åtta missionärerna i vår zon vanligtvis äta tillsammans hemma hos Paulo, en medlem i Itapua församling. Vi åt hos den här familjen varje vecka en viss dag.

En dag åt vi som vanligt hemma hos Paulo och hans fru och dotter. Det hade regnat hela veckan och gatorna var fyllda av rinnande vatten. Paulos hem var anspråkslöst, med ett betonggolv som hade slitits slätt med tiden. Hans familj hade inte tillräckligt med möbler för alla åtta missionärer, så de flesta av oss satt på golvet.

Paulo var omvänd till kyrkan och hade inte haft möjlighet att verka som missionär. När vi hade ätit färdigt frågade han vart vårt missionsarbete skulle ta oss den eftermiddagen. Vi sa att vi var på väg till missionskontoret för våra regelbundna intervjuer med missionspresidenten.

”Äldster”, sa han och tittade på våra leriga skor, ”ni kan inte besöka er missionspresident med skor som ser ut så där!”

Han gick in i sitt sovrum och kom tillbaka med en nästan tom burk skoputs. Sedan ställde han sig på knä på golvet och började putsa våra skor.

Hur kunde den här mannen som redan hade offrat så mycket för att bespisa åtta hungriga missionärer varje vecka putsa våra skor också? Jag var en av de sista i kön och bestämde mig för att artigt tacka nej när min tur kom. Men när det var dags för mina skor visste jag att om jag avvisade hans erbjudande så skulle jag avvisa en helig gåva från en verkligt ödmjuk man.

Tack vare Paulos kristuslika tjänande känner jag hjärtat brinna av glädje varje gång jag tänker på honom. Han undervisade mig om Frälsarens försoningsgåva på ett sätt som gjorde ett bestående intryck på min själ.

Jesus Kristus led stor smärta för varje individ. När vi villigt tar emot hans offer för vår skull, omvänder oss från våra synder och följer honom, växer vår kärlek till honom (se Läran och förbunden 88:33). Hans kärlek till oss uppfylls fullt ut när vi tar emot det han villigt ger till alla som är botfärdiga och ångerfulla. ■

ÖVERVÄLDIGAD?

FOKUSERA PÅ KRISTUS

Victoria Passey
Kyrkans tidskrifter

När mina ansvar som medlem i kyrkan kändes överväldigande, förändrade Kristus mitt hjärta och hjälpte mig förstå principerna i hans evangelium.

Om jag skulle sammanfatta de senaste åren med ett enda ord, skulle det vara *utbrändhet*. Allt kändes för mycket – ibland också mina ansvar som medlem i kyrkan – vilket gjorde det svårt att veta vad jag egentligen borde bry mig om eller hur jag skulle använda den lilla energi jag hade.

Vi har av president Russell M. Nelson fått det kloka rådet att ”i allt större grad vända [våra] hjärtan, sinnen och själar till vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus”[1] i dessa svåra tider.

När jag försökte tillämpa det här rådet i mitt liv kände jag mig först bara ännu mer överväldigad och tänkte att jag behövde följa varje riktlinje på ett fullkomligt sätt för att mina ansträngningar skulle göra skillnad. Men Anden påminde mig milt om att ”det krävs inte att [vi] löper fortare än [vi] har krafter till” (Mosiah 4:27). Jag insåg att jag behövde fokusera på det allra viktigaste först – Kristus.

Profeten Joseph Smith lärde att ”de fundamentala principerna i vår religion är apostlarnas och profeternas vittnesbörd om Jesus Kristus, att han dog, begravdes och uppstod på den tredje dagen och uppsteg till himlen. Allt annat som tillhör vår religion är endast tillägg till detta.”[2]

Genom att stärka min kunskap om Kristus har jag fått hjälp att bygga upp mitt vittnesbörd om de viktigaste lärdomarna i hans evangelium, vilket har hjälpt mig att förstå *orsakerna* till allt vi befalls och får rådet att göra: allt riktar vårt fokus mot Kristus.

Att förstå Kristus

I liknelsen om talenterna (se Matteus 25:14–30) gav en man tre tjänare andelar av sin förmögenhet innan han gav sig av på en lång resa. När han kom tillbaka hade två av tjänarna investerat sina talenter och belönades, medan den tredje hade gömt sin talent och blev utkastad.

Vi kanske undrar hur tjänarna visste vad de skulle göra med sina talenter. Alla tre hade ”förmåga” (Matteus 25:15) och visste hur de skulle investera, men den tredje valde att inte använda sin kunskap. Han förstod sin uppgift, men han kanske inte förstod sin herre.

Med en stor kunskap om Kristus behöver vi inte ”[befallas] i allt” utan känner Kristus och hans lärdomar tillräckligt väl för att ”göra mycket av egen fri vilja och åstadkomma mycket rättfärdighet” (Läran och förbunden 58:26–27). Det är ofta så att ju mer vi känner honom, desto mer återspeglar våra handlingar hans vilja för oss.

Herren hoppas att vi ska använda våra förmågor till att lära av honom och efterlikna ett kristuslikt beteende i våra egna liv – i huvudsak förväntar han sig att vi ska bli som han.[3]

Lär dig av honom

Att lära sig om Kristus är en evig strävan, och han stöder oss hela vägen. Det finns en metod i utbildningsvärlden som kallas *stöttning*. Lärare använder den här metoden för att hjälpa eleverna få större förståelse och oberoende i lärandet.[4] På samma sätt kan vi säga att Kristus, som Läromästaren, använder stöttning för att hjälpa oss att växa i hans evangelium och lära av honom (se Matteus 11:29; se även v. 28; Läran och förbunden 19:23).

Som Jesu Kristi lärjungar stärker vi ständigt vår kunskap om det vi vet och bygger på den kunskapen ”rad på rad, bud på bud” (2 Nephi 28:30). När vi stärker vår kunskap om Kristus kan han anförtro oss ytterligare kunskap, ”för åt den som tar emot ska jag ge mer” (2 Nephi 28:30).

Tänk på hur vi undervisas som barn. Små barn behöver ständiga påminnelser för att stärka sin kunskap om det som deras föräldrar redan har undervisat om; på lekplatsen kan ett litet barn behöva påminnas mer än dussintals gånger om att inte stoppa jord i munnen. Men när de växer och mognar gör deras kunskap om de här principerna det också, och deras föräldrar kan hjälpa dem att lära sig något nytt.

Det kommer tillfällen när vi går bakåt och kanske behöver lära oss något om igen, men det är det stöttning handlar om – vi är alla elever i behov av vår Läromästares hjälp. Kristus utförde försoningen så att vi, med ödmjukhet och tro, kan vända oss till honom genom omvändelse och bli undervisade igen.

Följa hans bud

Som en del av vår himmelske Faders och Kristi utbildning för oss, får vi vägledning om att leva rättfärdigt. Ibland innebär den här vägledningen specifika riktlinjer som vi bör följa. Vi kan se de här riktlinjerna som en del av den stöttning Kristus ger oss – specifika instruktioner som hjälper oss att stärka vår kunskap om de evangelieprinciper de representerar.

Tänk till exempel på evangelieprincipen anständighet. Häftet *Vägledning för de unga* ger en mycket specifik, handlingsbar definition av oanständig klädsel: ”Allt som är åtsittande, genomskinligt eller på annat sätt avslöjande.”[5] När vi följer den här riktlinjen kan det hjälpa oss att stärka vår insikt om allt vad anständighet egentligen är – en inställning av ödmjukhet, redbarhet och att ”ära … Gud” (1 Korintierbrevet 6:20)[6] – tills våra hjärtan förändras och våra handlingar för att komma närmare Kristus blir en del av vår natur.

När jag tillämpade det här förändrade tankesättet på alla ”att göra-saker” som jag kände att jag behövde åstadkomma i evangeliet, började mina ökade känslor av utbrändhet att övergå till känslor av tro. Mina bördor kändes lättare när jag fokuserade på de viktigaste evangelieprinciperna som varje att-göra-sak eller befallning representerade. Tionde lärde mig om att tillämpa helgelselagen i mitt liv. Att gå i kyrkan varje vecka för att ta sakramentet blev en lektion om Frälsarens försoning. Plötsligt kändes det som om det fanns en andemening, och inte bara en bokstavlig mening, med Guds lagar i mitt liv.

Att låta honom förändra hjärtat

När vi fokuserar på Frälsaren och låter honom förändra vårt hjärta blir Guds bild ”inpräntad i [vårt] ansikte” (Alma 5:19). Han vill att vi inte bara ska följa honom utan också bli som han, tänka och handla som han skulle göra, lära *känna* honom.

Hur kunde den siste tjänaren i liknelsen om talenterna (se Matteus 25:14–30) säga att han kände sin herre, men ändå göra tvärt emot det han ville? Han kan på ett ytligt plan ha uppfattat sin herre som ”en hård man” (Matteus 25:24), medan den ”gode och trogne tjänaren” (se Matteus 25:21) förstod sin herres innersta väsen.

För att verkligen känna vår himmelske Faders och Frälsarens innersta väsen behöver vi stärka vår kunskap

När jag har gjort Kristus till grunden för mitt vittnesbörd har tyngden av utbrändhet känts lättare.

om deras grundläggande evangelieprinciper. Kristus undervisade om flera av de här grundprinciperna i Johannes 3:3–21, bland annat om sin försoning och Guds kärlek till oss. Vi lär oss mer av de två stora buden: att älska Gud och att älska vår nästa som sig själv (se Matteus 22:37–39).

Alla buden och våra förbund och ämbeten i evangeliet kan leda oss till de här grundprinciperna, som i sin tur leder oss till Kristus. Fundera över hur andra lärdomar bidrar till att betona viktiga sanningar i evangeliet. Vad lär sakramentet dig om Guds kärlek till dig? Vad lär stödverksamheten dig om din kärlek till Gud?

Fokusera på honom

När vi ser buden och våra ansvar som Kristi lärjungar mest som besvärliga måsten, kan våra känslor av utbrändhet få oss att ifrågasätta om det är värt besväret att följa dem. Med det här tankesättet kan vi börja känna oss bittra och börja se buden som begränsande och orättvisa. Men när vi förstår planen för vår lycka med dess fokus på Jesus Kristus, hjälper det oss att fokusera på *meningen* med allt det som Herren ber oss göra och det kan förvandla våra ansvar från simpla till meningsfulla (se Alma 12:32).

När det känns omöjligt att veta vad som är viktigt eller vad som är värt vår begränsade energi, låt oss då ”utöva en smula tro” (Alma 32:27) på att Kristus är vägen och att förbundsstigen leder oss till honom. Låt oss ”pröva [hans] ord … även om [vi] inte kan göra mer än önska att tro” (Alma 32:27). När vi gör det kan vi se hur allting kretsar kring Frälsaren – kanske till och med de saker som du har svårigheter med i evangeliet. Tänk om allt leder till Kristus, hans försoningsoffer och hans uppståndelse? Tänk om alltsammans pekar på hans och vår himmelske Faders kärlek till oss?

När jag har gjort Kristus till grunden för mitt vittnesbörd har tyngden av utbrändhet känts lättare. Jag blir fortfarande överväldigad ibland, men när jag åter ställer in mitt fokus på honom inser jag att det som betyder mest är mina ansträngningar, både stora och små, att komma närmare honom varje dag. ■

Författaren bor i Idaho, USA.

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”Det nya normala”, *Liahona*, nov. 2020, s. 118.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 49.
3. Se Robert D. Hales, ”Handlingsfriheten är en väsentlig del av livets plan”, *Liahona*, nov. 2010, s. 24–27.
4. Se *The Glossary of Education Reform*, ”Scaffolding”, edglossary.org.
5. *Vägledning för de unga* (häfte, 2011), s. 6.
6. Se *Stå fast i din tro: Liten uppslagsbok om evangeliet* (2004), s. 8–9.

Vi kan hjälpa andra att känna tillhörighet

Den Helige Anden kan hjälpa oss att samla in andra om vi anstränger oss för att räcka ut en hand.

När Ioana Schifirnet blev medlem i kyrkan som ung tonåring i Rumänien välkomnades hon av de unga vuxna i sin gren, och de tog med henne till sina klasser och aktiviteter. ”De blev mina bästa vänner”, säger hon. ”De fick mig att känna tillhörighet.”

När Ioana själv blev ung vuxen ville hon göra detsamma och hjälpa andra att känna sig välkomna i Frälsarens kyrka. Fastän tanken på att ta kontakt med människor hon inte kände gjorde henne nervös, lärde hon sig att lyssna på den Helige Anden och lita på maningarna hon fick.

När en annan ung kvinna gick med i kyrkan tog Ioana mod till sig och pratade med henne. De upptäckte ett gemensamt intresse för musik och Ioana erbjöd sig att lära henne leda sånger. De började snart umgås och verkade som grenspianist och sångledare.

”När jag förberedde mig för att ta emot den Helige Andens vägledning började jag märka att han gav mig tankar, besvarade mina frågor och manade mig”, säger Ioana. ”Ibland visste jag inte vad jag skulle säga, och sedan kom något. Det kändes rätt när jag sa det. Jag lär mig lita på den Helige Anden.”

Hon lärde sig att det som hjälper andra att känna tillhörighet oftast inte är något stort. För henne var det att inkluderas i söndagsskolan eller aktiviteter, idrott eller galna lekar, kakbak och danskvällar. ”Det var inget speciellt. Det handlade bara om att ha roligt och kunna prata. Och när det kopplas till något andligt kan det bli väldigt speciellt.”

Avslutningsvis säger Ioana: ”När jag tänker tillbaka skulle jag ha blivit medlem i Jesu Kristi kyrka utan de unga ensamstående vuxna. Men att ha dem bidrog till att stärka mig på de sätt jag behövde.”

Vi kan hjälpa Gud att samla in sina barn

Det kan vara svårt att ta kontakt med andra, särskilt om det gäller någon vi inte känner så väl eller som kanske har en annan trosuppfattning.

I över 40 år försökte Jeremia hjälpa människor att komma till Frälsaren, och många av dem var inte intresserade av hans hjälp. De ignorerade profeterna. Deras hjärtan var fästa vid annat än Herren. (Se Jeremia 2–3; 5; 7; 11.)

Jeremia visste att Israels hus skulle skingras. Men han profeterade om en stor insamling i vår tid, då Herren skulle samla Israel till Sion och sända fiskare och jägare för att finna dem (se Jeremia 16:16).

President Russell M. Nelson har uppmanat oss att delta i den här insamlingen: ”När vi talar om att samla Israel på båda sidorna om slöjan, talar vi förstås om missions-, tempel- och släktforskningsarbete. Vi talar också om att bygga tro och vittnesbörd i hjärtat hos dem som vi lever, arbetar och tjänar med. Varje gång vi gör någonting som hjälper någon – på ena eller andra sidan om slöjan – att ingå och hålla sina förbund med Gud, hjälper vi till att samla Israel.”[1]

Principer att beakta

När du tänker på hur du kan räcka ut en hand och välkomna andra, tänk då på de här förslagen från Ioanas upplevelse:

- Den Helige Anden kan vägleda våra ord och handlingar och göra våra bästa ansträngningar till något meningsfullt (se Mose 6:32–34).
- Hitta gemensamma intressen.[2]
- Bjud in andra att delta i aktiviteter som du redan planerar att delta i.[3]
- President Nelson har uppmanat oss att samla in andra genom att vara ett ljus och följa normer som återspeglar hur sanna lärjungar lever.[4]

Vad kan vi göra?

Lita på att Anden vägleder dina ansträngningar att lära känna människor eller bjuda in dem att följa med dig. ■

UPPTÄCK MER

Ta reda på hur vi kan samlas till Frälsaren och ta med oss andra i ”Det eviga förbundet”, av president Russell M. Nelson, i det här numret av *Liahona*.

SLUTNOTER

1. Se Russell M. Nelson, ”Låt Gud råda”, *Liahona*, nov. 2020, s. 92–93.
2. Se Russell M. Nelson, ”Tjäna med Guds kraft och myndighet”, *Liahona*, maj 2018, s. 69–70.
3. Se Richard Neitzel Holzapfel, ”Att tjäna alla”, *Liahona*, dec. 2020, s. 21.
4. Se Russell M. Nelson, ”Israels hopp” (världsomfattande andakt för ungdomar, 3 juni 2018), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.

TILL FÖRÄLDRAR

Missionsarbete i den sista tiden

Kära föräldrar!

Trots världens kaos fortsätter Herrens verk att gå framåt. Vi bevittnar Herrens verk i och med att tempel tillkännages och byggs, medlemmar över hela världen flitigt tjänar och missionärer frivilligt ger av sin tid till att dela med sig av Jesu Kristi evangelium. Herren har också bett oss att tjäna den enskilde. Oavsett om det gäller någon som redan är medlem i kyrkan eller en ny vän som har visat intresse för vår tro känner Herren den personen, och han känner dig.

SAMTAL OM EVANGELIET

Förbund och Israels insamling

Visa din familj några citat från president Russell M. Nelsons inspirerande artikel på sidan 4 och prata om hur vi kan ha ”styrka att motstå världens ständiga inflytande” när vi håller våra förbund. Om du har barn som förbereder sig för att tjäna som missionärer, dela då med dig av hans undervisning om missionärer som utför ”det största verket på jorden i dag”.

Gud känner oss var och en

Vi är alla vår himmelske Faders barn, och han älskar oss. Därför bryr han sig också om vår personliga omvändelse. Läs äldste Jorge T. Becerras budskap på sidan 40 om hans farfars upplevelse av personlig omvändelse och berätta hur du vet att Herren känner och älskar dig.

Att ha rätt fokus när man lever efter evangeliet

För att hjälpa dina barn att bättre förstå vad de ska fokusera på när de försöker leva efter evangeliet kan du läsa artikeln på sidan 30 om hur en ung vuxen ändrade sitt tankesätt för att se syftet med varje bud och evangelieprincip.

KOM OCH FÖLJ MIG
FAMILJEKUL

Länkar av kärlek

Jesaja 52

I Jesaja 52:7 säger profeten till oss att Kristus ger oss frid, evangeliet och frälsning.

1. Prata om hur ni kan dela med er av de här stora välsignelserna genom missionsarbete. Skriv upp så många förslag som er familj kan komma på. (Exempel: berätta om evangeliet för era vänner, ta era förfäders namn till templet för att utföra deras förrättningar.)
2. Placera en Mormons bok på ena sidan av rummet. Låt en person ställa sig på andra sidan och, utan att flytta på fötterna, sträcka sig efter boken. (Se till att boken är utom räckhåll.)
3. Låt familjemedlemmarna ställa sig på rad mellan personen vid sidan av rummet och Mormons bok. Fatta varandras händer, skapa en mänsklig kedja och ge Mormons bok till den första personen. (Genom att veta hur många som finns i er grupp kan ni uppskatta hur långt bort ni börjar med den första personen.)

Diskussion: Vilka slags handlingar i våra liv kan skapa ”länkar” som kan hjälpa andra att inse evangeliets välsignelser?

Insänt av Brenda Slade

FRÅN TIDSKRIFTEN *VÄGLEDNING FÖR DE UNGA*

Herren samlar sitt folk och leder dem ut ur träldomen

Äldste Quentin L. Cook undervisar om hur vi kan undvika träldom genom att samlas med Herrens folk och följa honom. Och vi bör också låta vårt ljus lysa och leda andra till Kristus.

Teknik och insamlingen

President Bonnie H. Cordon berättar om fem sätt att använda tekniken för att samla in Israel.

Humor

Läs några tankar om humor och den positiva inverkan den kan ha i våra liv.

FRÅN TIDSKRIFTEN *VÄNNEN*

Använd media på ett smart sätt

Läs en berättelse om Nathan, som lär sig att sätta sunda tidsgränser för sitt videospelande. Hitta sedan fler positiva mediatips i avsnittet För äldre barn.

Hjälp med *Kom och följ mig*

Hitta veckoaktiviteter som bidrar till att göra skriftstudier med familjen roliga.

Släktforskningstidning

Lär dig hur Liv och Melanie från Taiwan gjorde en egen tidning för att dokumentera sin släkthistoria.

Hjälpa som Jesus gjorde

Möt Edrick från Guatemala och läs om hur han hjälper andra, som Jesus gjorde. Hjälp sedan ert barn att göra månadens utmaning för Hjälpande händer.

För små vänner

Hitta berättelser och aktiviteter i det här avsnittet som särskilt riktas till våra yngsta läsare.

Har Herren något att säga till mig?

Vid 90 års ålder fick min mor äntligen sin patriarkaliska välsignelse.

Delbert H. Strasser

Min mor Margaret flyttade från Schweiz till USA som ung kvinna. Kort därefter bokade hon tid för att ta emot sin patriarkaliska välsignelse. Men när hon åkte till patriarken var han inte där. Av någon anledning kände min mor att det var en bekräftelse på att Herren inte hade något att säga till henne, och hon bokade aldrig om sin tid.

Då och då under årens lopp föreslog jag för min mor att hon skulle tänka om vad gällde att få sin välsignelse. Hon var en av de mest trofasta kvinnor jag någonsin känt. Men hon var så ödmjuk att hon svarade att hon inte förtjänade något speciellt av Herren. Hon behövde ingen välsignelse, sa hon, för hon var bara en enkel flicka. Och det var okej för henne.

Till slut, när hon var 90 år, övertalade vi henne att boka tid hos sin patriark. Ironiskt nog uppstod ett missförstånd med den här patriarken också, och när min mor dök upp var patriarken bortrest. ”Ser du?” sa hon. ”Jag sa ju att Herren inte har något särskilt att säga mig.”

Lyckligtvis kunde hon och patriarken träffas veckan därpå. När välsignelsen gavs var den fylld av gåvor, löften och detaljer om hennes liv som var så personliga att de bara kunde ha kommit från Herrens kunskap om henne.

”Jag antar att Herren hade något att säga till mig trots allt”, sa hon.

Det är tydligt för mig att Herren känner oss personligen. Och oavsett om du befinner dig i början av ditt liv eller i slutet av det, älskar han dig så mycket att han har viktiga råd att ge dig genom din patriark. ■

Författaren bor i Utah, USA.

BILDEN ÄR ARRANGERAD

LIVSLÅNGA VÄLSIGNELSER

Christy Monson, kyrkans tidskrifter

Här är några av de sätt på vilka äldre människor jag känner har blivit stärkta tack vare sina patriarkaliska välsignelser:

- ”Tidigt i livet kämpade jag med negativa känslor om mitt egenvärde. Men i min välsignelse stod det om specifika egenskaper som min himmelske Fader såg hos mig. Jag gjorde en lista över varje egenskap. När jag har studerat den här listan genom åren har jag kommit att se mig själv så som Gud ser mig.”
- ”Min välsignelse lovade mig att min man och jag skulle leva med ömsesidig respekt och kärlek till varandra. Men min man tog avstånd från familjen och utvecklade ett beroende. Jag sa till Herren att jag skulle göra allt jag kunde för att löftet i min välsignelse skulle infrias. Men jag sa till honom att han måste leda mina steg. Det har tagit år, men min man och jag har övervunnit problemen, kommit närmare varandra och förblivit trofasta. Jag vet att min himmelske Fader gav mig det löftet i min välsignelse för att hjälpa mig att överleva.”
- En annan man jag känner blev medlem i kyrkan när han var 89 år gammal. Han hade cancer i hela kroppen. Men hans patriarkaliska välsignelse lovade att han skulle komma till templet. Med tiden blev han stark nog att sitta i rullstol. Han fick sin begåvning och beseglades till sin hustru strax innan han dog.

Patriarkaliska välsignelser kommer från Gud för att undervisa oss och ge oss tröst, frid och vägledning. När vi blir äldre och ser tillbaka kan vi se Herrens hand i våra liv genom våra patriarkaliska välsignelser.

Äldste Jorge T. Becerra
i de sjuttios kvorum

MIN FARFARS DRÖM

Det min farfar såg hjälpte honom förstå evangeliets kraft och sanning.

När Moroni visade sig för profeten Joseph Smith citerade han viktiga skriftställen och lärdomar från Malaki och Jesaja. Intressant nog citerade han också följande profetia i andra kapitlet i Joel:

”Och det ska ske därefter att jag utgjuter min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar ska profetera, era gamla ska ha drömmar och era unga ska se syner” (Joel 2:28; se även Joseph Smith – Historien 1:41).

Drömmar är ett av Herrens sätt att uppenbara sanning för sina barn. De kan vara en del av en gudomlig process som han använder för att fördjupa andlig insikt.

I Job läser vi:

”Gud talar både en och två gånger, utan att man bryr sig om det.

I drömmen, i en syn om natten, när sömnen fallit tung över människorna och de slumrar i sin bädd,

då öppnar han människornas öron och bekräftar deras tuktan” (Job 33:14–16).

Ett släktarv

I en sådan dröm öppnades min farfars öron och instruktioner gavs, eller bekräftades, som skulle förändra vår familj för evigt.

Brígido Becerra växte upp i Puebla i Mexiko. Sorgligt nog växte han upp utan sin far, och vid elva års ålder dog Brígidos mor i hans armar. Han lämnades ensam att leva sitt liv så gott han kunde. På den tiden fanns det ingen social omsorg eller möjligheter att hjälpa en föräldralös pojke som Brígido. Utan någon vägledning eller någon som kunde ta hand om honom blev Brígido beroende av alkohol. Det missbruket påverkade nästan alla aspekter av hans liv negativt.

Vid ett tillfälle blev hans beroende så allvarligt att han kände att han var på väg att förlora sin fru och sina barn. I sin desperation bestämde han sig för att be. Han hade inte vuxit upp med någon religion och uppsände därför en bön på sitt eget sätt. Han vädjade om hjälp att övervinna sitt beroende och försökte uppriktigt finna en utväg från sina problem.

Ett bönesvar

En tid efter att han hade uppsänt den uppriktiga bönen besökte systermissionärerna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga hans hem. De hade träffat hans fru Julia och hade berättat för barnen om Primär i den lokala församlingen. De bad nu om Brígidos tillstånd så att barnen kunde komma dit.

Systrarna började undervisa Brígido och hans familj om återställelsen av Jesu Kristi evangelium. På den tiden använde missionärerna flanellografer för att visa bilder medan de undervisade. Under den

ILLUSTRATIONER: SJIA HONG

här lektionen visade de en bild av profeten Joseph Smith. Brígido kände genast igen mannen på bilden. Han berättade för systermissionärerna att han kände den här mannen. Brígidos ord förbryllade dem. Han var från Mexiko och Joseph Smith hade levt och dött i USA många år innan Brígido ens föddes. Det fanns inte en chans att Brígido kände Joseph Smith.

Drömmen

Min farfar berättade sedan om sin dröm för missionärerna. Han berättade för dem att han drömde att han arbetade på sin lilla gård med att skära alfalfa med sin machete och samla in annan mat till sina kycklingar och grisar. Mitt i arbetet blev han anfallen av en stor orm. Min farfar kämpade mot ormen så gott han kunde, men den slingrade sig runt honom, öppnade sin mun och skulle precis svälja honom hel.

Mitt i denna svåra stund högg en man, klädd i vitt och med ett svärd i handen, av ormens huvud. När den föll ner död vid Brígidos fötter tittade han upp för att se vem som hade räddat hans liv. Han kände inte igen mannen men lade märke till att han var vitklädd. Sedan förklarade han att mannen på bilden som systrarna visade var mannen i hans dröm. Brígido såg omedelbart att detta var mannen i hans dröm, mannen som räddade honom. Nu visste han att mannen hette Joseph Smith.

Den här drömmen gav min farfar en mäktig insikt. Han kände att den var ett direkt svar på hans böner och vädjanden. Han sa att han kände att ormen var en sinnebild för hans alkoholmissbruk. Och han förstod genom profeten Joseph Smiths mäktiga undervisning och läran

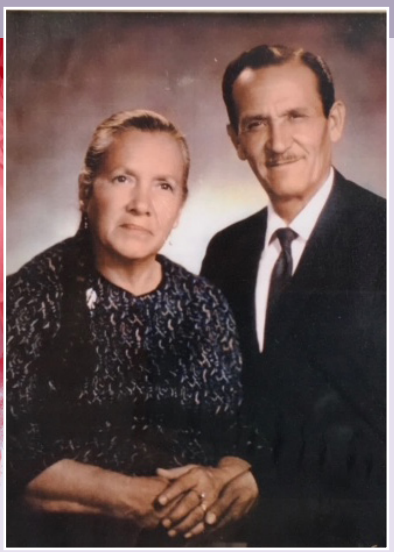

Äldste Becerras farfar, Brígido Becerra och hans fru, fotograferade under sitt enda besök i USA.

i Jesu Kristi återställda evangelium att han skulle kunna övervinna sitt beroende. Han visste att han skulle bli befriad och kunna ta emot alla välsignelserna av Jesu Kristi försoning.

En välsignelse för generationer

Kort efter att min farfar Brígido Becerra hade berättat om den här upplevelsen för systermissionärerna döptes han och blev medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han älskade Kristi evangelium. Han hade en särskild kärlek till Mormons bok och alla profeter, särskilt Joseph Smith.

Min farfars dröm ledde honom till Kristi sanna evangelium och räddade honom inte bara från ett liv av beroende och sorg utan välsignade också generationer av trofasta medlemmar i kyrkan. När min farfar gick bort vid 98 års ålder hade han omkring 120 efterkommande – barn, barnbarn, barnbarnsbarn och barnbarns barnbarn. Var och en har påverkats av hans dröm och av hans arv av vittnesbörd och trofasthet mot kyrkan och Frälsaren Jesus Kristus.

Liksom Daniel i Gamla testamentet förstod min farfar att ”det finns en Gud i himlen som kan uppenbara hemligheter” (Daniel 2:28).

Varför får vi drömmar?

Det finns kanske de som undrar varför vissa av oss ibland har drömmar med ett andligt syfte. Under generalkonferensen berättade äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum om en upplevelse som hade att göra med drömmar. Han talade om en inspirerad prästadömsledare som kände sig manad att lära sig namnen på alla ungdomar i sin stav. Kort efter att ledaren hade lärt sig alla deras namn uppenbarade Herren sanning genom en dröm.

”En natt drömde prästadömsledaren om en av de unga männen som han endast kände igen tack vare minneskorten”, sa äldste Bednar. ”I drömmen såg han den unge mannen klädd i vit skjorta och med en missionärs namnbricka. Med en kamrat bredvid sig undervisade den unge mannen en familj. Den unge mannen höll en Mormons bok i handen och han såg ut som om han vittnade om att boken var sann. Så vaknade prästadömsledaren från sin dröm.

Vid ett påföljande prästadömsmöte gick han fram till den unge mannen som han sett i sin dröm och bad att få tala med honom en liten stund. Efter att ha presenterat sig nämnde han den unge mannen vid namn och sa: ’Jag brukar inte drömma sanndrömmar. Jag har aldrig drömt om en enda medlem i den här staven, utom om dig. Jag ska berätta för dig om min dröm, och sedan vill jag att du berättar för mig vad den betyder.’

Prästadömsledaren berättade om drömmen och frågade den unge mannen vad den betydde. Halvt kvävd av rörelse svarade den unge mannen enkelt: ’*Den betyder att Gud vet vem jag är.*’”[1]

Kanske var det därför min farfar fick sitt vittnesbörd i en dröm. Det var en bekräftelse på att Gud visste vem han var och visste vilket arv han kunde lämna efter sig. Hans dröm var ett vittne om att Jesu Kristi evangelium är sant, och den skulle komma att ha en mäktig inverkan på många av hans efterkommande för evigt.

Herren uppenbarar verkligen sina hemligheter för oss. De medel genom vilka vi får personlig uppenbarelse varierar eftersom vi alla är olika och eftersom han är en Gud som talar till oss personligen. Vare sig i en syn, en tanke, en röst i vårt sinne, en känsla eller en dröm, så talar han verkligen till dig och till mig. ■

SLUTNOT

1. David A. Bednar, ”Herrens innerliga barmhärtighet”, *Liahona*, maj 2005, s. 100; betoning tillagd.

FOTO MED TILLSTÅND AV FÖRFATTAREN

Varför beskrev Jesaja Jesus Kristus som ett lamm?

På Gamla testamentets tid krävde Moses lag att Israels barn skulle offra ”ett felfritt djur av hankön” från sina flockar och hjordar ”och föra fram det [frivilligt]” (3 Moseboken 1:3; se även Leviticus 1:3, King James-versionen av Bibeln på engelska). Alltså lärde Jesaja att Jesus Kristus var ”som ett lamm som förs bort för att slaktas” (Jesaja 53:7).

Många symboler i Gamla testamentet, såsom djuroffer, är avsedda att påminna oss om Frälsaren. Fundera över följande redogörelser och hur de pekar mot Kristus och hans försoning:

Enoks profetia om att ”Lammet är slaktat från världens grundläggning” (Mose 7:47)

Abraham är villig att offra Isak (se 1 Moseboken 22:8–14)

Den första påskhögtiden (se 2 Moseboken 12:5–7)

ILLUSTRATIONER: NEIL WEBB

DISKUSSION

Vi offrar inte längre djur, men vi ombeds offra andra saker. Begrunda de här frågorna när ni diskuterar nutida uppoffringar:

- Vad ber Herren oss att ”frambära [som offer]”? Se 3 Nephi 9:20.
- Vad lovar Herren i utbyte mot det här offret? Se Läran och förbunden 21:9.

Jesaja 58–66

Vad blev Jesus smord till att göra?

Tidigt under sin jordiska verksamhet besökte Jesus Kristus en synagoga i Nasaret. Han läste ur Jesajas bok, verser som vi nu känner som Jesaja 61:1–2. Sedan förkunnade han: ”I dag har det här stället i Skriften gått i uppfyllelse inför er som lyssnar” (Lukas 4:21).

De tre första verserna i Jesaja 61 beskriver Frälsarens mission och verksamhet. Fundera över hur han uppfyllde och uppfyller dessa:

”Förkunna glädjens budskap för de ödmjuka” (v. 1). Ordet evangelium betyder ”goda nyheter” eller ”glädjens budskap”.

”Förbinda dem som har förkrossade hjärtan” (v. 1). Ett exempel är att ”han frambär sig själv som ett offer för synd … för alla dem som har ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande” (2 Nephi 2:7).

”Utropa frihet för de fångna och befrielse för de bundna” (v. 1). Det här kan syfta på det gammaltestamentliga bruket att befria alla slavar vart femtionde år under jubelåret (se 3 Moseboken 25) men kan också syfta på att evangeliet predikas i andevärlden för att befria dem som är i andefängelset (se Läran och förbunden 138).

”Ge de sörjande i Sion huvudprydnad i stället för aska” (v. 3). ”Var och en får smaka livets bittra aska, från synd och underlåtenhet till sorg och besvikelse. Men Kristi försoning kan lyfta upp oss från askan till skönhet, på vingarna av ett fast löfte om odödlighet och evigt liv.”[1]

”Trösta alla sörjande” (v. 2). Herren kan trösta oss genom sin Ande, och vi kan också ”trösta dem som står i behov av tröst” (Mosiah 18:9).

Titta på bibelvideon där Jesus läser ur Jesaja 61.

ILLUSTRATIONER: DENIS FREITAS

SLUTNOT

1. Bruce C. Hafen, ”Huvudprydnad i stället för aska: Jesu Kristi försoning”, *Nordstjärnan*, april 1997, s. 48.

Jeremia 1

Gud kände mig innan jag föddes

Vi levde med vår himmelske Fader före det här livet. ”Vår personliga resa började inte vid födelsen. Innan vi föddes var vi tillsammans i en förberedelsens värld där vi ’fick … [vår] första undervisning i andarnas värld’ [Läran och förbunden 138:56].”[1] Herren var tydlig med denna sanning till profeten Jeremia när han sa: ”Innan jag formade dig i moderlivet utvalde jag dig, och … jag satte dig till profet för folken” (Jeremia 1:5).

Gav Herren oss uppdrag att utföra också?

Syster Wendy W. Nelson har sagt:
”I den förjordiska tillvaron tilldelades både ni och jag underbara uppdrag att genomföra här på jorden. … Valet är ert och mitt. Väljer vi att göra vad som än behövs för att fullgöra det underbara uppdrag som vi sändes till jorden att utföra?”[2]

I samma anda sa äldste Bruce R. McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kvorum:
”[Aposteln Paulus] säger också om medlemmarna i kyrkan att Gud ’har utvalt oss i honom före världens skapelse till att vara heliga och fläckfria inför honom’ och att vi blivit förutordinerade till att bli Jesu Kristi barn genom adoption, och sålunda få ’förlåtelse för våra synder’ i detta livet och ärva evig härlighet i det tillkommande livet [Efesierbrevet 1:4, 7].”[3]

DISKUSSION

Hur kan du ha hjälp av att komma ihåg att Gud utvalde dig innan du föddes? (Se Jeremia 1:5, se även Abraham 3:22–23.)

Hur påverkar vetskapen om att du valde att följa vår himmelske Faders plan i föruttillvaron dina val i det här livet? (Se 2 Nephi 2:26–27; Abraham 3:25–26.)

SLUTNOTER

1. Neil L. Andersen, ”Ett Guds barns personliga resa”, *Liahona*, maj 2021, s. 46.
2. Wendy W. Nelson, ”Israels hopp” (världsomfattande andakt för ungdomar, 3 juni 2018), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.
3. Bruce R. McConkie, ”Gud förutordinerar sina profeter och sitt folk”, *Nordstjärnan*, nov. 1974, s. 466; se även Handledning för skriftstudier, ”Förutordination”, skrifterna.JesuKristiKyrka.org.

Hur kan vi hålla det nya och eviga förbundet?

Genom Jeremia förkunnade Herren att han skulle ”[sluta] ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus” (Jeremia 31:31). Det här löftet uppfylldes i vår tid när ”förbundet uppenbarades på nytt till människor på jorden av Jesus Kristus genom profeten Joseph Smith. … När människor tar emot evangeliet och lovar att hålla Guds bud, lovar Gud genom förbund att ge dem det nya och eviga förbundets välsignelser.”[1]

Tänk på de här frågorna när du studerar Jeremia 31:

- Var ska Herren ”skriva” sin lag? (Se v. 33.)

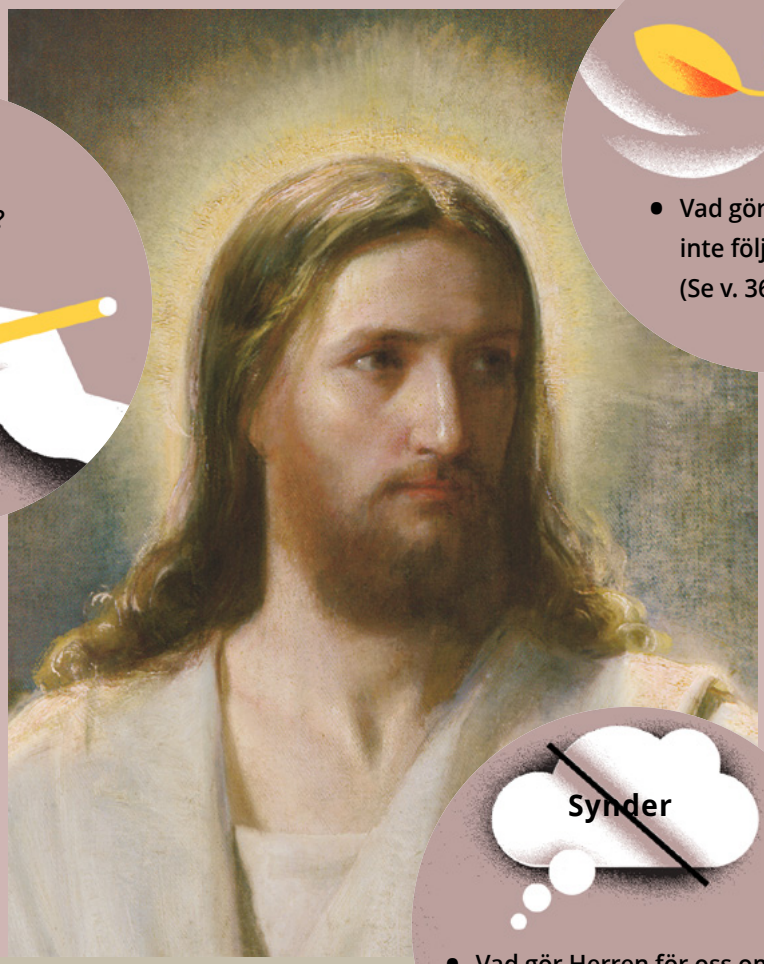

- Vad gör Herren om vi inte följer hans lag? (Se v. 36–37.)

- Vad gör Herren för oss om vi håller våra förbund? (Se v. 34.)

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: ”**Det nya och eviga förbundet är Jesu Kristi evangelium.** Med andra ord utgör evangeliets lära och bud kärnan i ett evigt förbund mellan Gud och människa som återställs på nytt i varje tidsutdelning.”[2]

DISKUSSION

Herren lovade: ”Jag ska lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan” (Jeremia 31:33). När har du känt att Herrens förbund är skrivna i ditt hjärta?

DETALJ FRÅN *KRISTUS I EMMAUS*, AV CARL HEINRICH BLOCH; IKONILLUSTRATIONER: ANDREW BECK

SLUTNOTER

1. Handledning för skriftstudier, ”Nya och eviga förbundet, det”, skrifterna. JesuKristiKyrka.org.
2. D. Todd Christofferson, ”Kraften i förbund”, *Liahona*, maj 2009, s. 20.

Kom och följ mig

Hesekiel 37:15–28

Genom två eller tre vittnens mun

Hesekiel förutsåg att Bibeln (Judas stav) och Mormons bok (Josefs stav) skulle bli ”ett i din hand” (Hesekiel 37:17). Profeter i Mormons bok bekräftade återigen denna profetia (se 1 Nephi 13:40–41; 2 Nephi 29:14; Mormon 7:8). Mormons bok och Bibeln har inte bara överlappande tidslinjer utan vittnar också om Jesu Kristi ankomst, hans verksamhet och hans försoningsoffer för oss alla.

Läran om Gudomen	Gamla testamentet	Mormons bok
Vår himmelske Fader	1 Moseboken 1:1 4 Moseboken 16:22 Malaki 2:10	Tre vittnens vittnesbörd 2 Nephi 32:9 Mosiah 2:34 3 Nephi 13:14
Jesus Kristus	Psaltaren 83:19 Jesaja 12:2; 26:4; 43:3	1 Nephi 10:4; 19:9 2 Nephi 6:9, 18 Mosiah 3:8, 12, 20
den Helige Anden	1 Samuelsboken 10:10; 16:13–16 Jesaja 61:1	2 Nephi 31:12–14 Jakob 4:13 Moroni 10:4–5

DISKUSSION

Hur har Bibeln och Mormons bok stärkt ditt vittnesbörd?

”Det är nu tredje gången jag ska komma till er. Efter två eller tre vittnens ord ska varje sak avgöras.”

2 Korintierbrevet 13:1

”Genom två eller tre vittnens mun ska varje ord stadfästas.”

Läran och förbunden 6:28

ILLUSTRATION: LYLE BEDDES

KONST SOM SKILDRAR GAMLA TESTAMENTET

Krukmakarens händer

”Men Herre, du är vår Far. Vi är leran, och du är den som format oss, vi är alla verk av din hand.”

Jesaja 64:8

FOTO FRÅN GETTY IMAGES

UNGA VUXNA

Hur kan vi bättre fokusera på Frälsaren?

30

TEKNIK

5 FRÅGOR FÖR ATT ANVÄNDA DEN PÅ ETT BRA SÄTT

16

PATRIARKALISKA VÄLSIGNELSER

DET ÄR ALDRIG FÖR SENT ATT FÅ EN

38

KOM OCH FÖLJ MIG

ANDLIG KOMMUNIKATION GENOM DRÖMMAR

40

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

SWEDISH

4 021831 171803

Lokala sidor

JUDITH ANN BECK

L2 **Vi ska älska alla Guds barn**
Äldste Torben Engbjerg

L3 **Världens äldsta missionspresident just nu**
Leif G. Mattsson, Terez Nilsson

L5 **Island – ett fyrtorn av ljus**
Leif G. Mattsson, Terez Nilsson

L6 **Gun gick alltid till kyrkans möten**
Leif Carlberg

L7 **Att se och betjäna individen**
Terez Nilsson

L8 **Glädje på Kyrkgatan 53**
Robert L. Davis

L9 **Boken om min uppväxt**
Barbro Olsson

L10 **Hon fortsatte att knacka dörr**
Terez Nilsson

L11 **Julia och Simon i Rom**
Julia Olsson

L13 **Avlidna**

L13 **Vad betyder Allhelgonahelgen för dig?**

L14 **Oväntad släktkoppling via FamilySearch**
Dick Thörn

L15 **Nu kändes allt så rätt**
Terez Nilsson

L16 **Avresande missionärer**

L16 **I vitsippornas tid**
Rigmor Hyldetoft

Vi ska älska alla Guds barn

Äldste Torben Engbjerg, Danmark
Områdessjuttio i området Europa Nord

Det kan ibland verka svårt, även i olika situationer i världen, att älska alla Guds barn. Vi möter nya människor och nya kulturer som kommer in i våra samhällen. De flesta söker efter bättre och tryggare omständigheter. Den här sortens rörelse bland människor har skett genom hela mänsklighetens historia.

Är vi bättre på att välkomna människor som kommer från andra omständigheter än människor var före oss? Är vi bättre i dag på att älska alla Guds barn, oavsett vilka de är och vilka olikheter de för med sig i våra liv?

”Detta är det budskap som ni har hört från början: att vi ska älska varandra.”[1] Det är en befallning att vi ska *”älska varandra”*[2], och för dem som lyckas med det finns det en utlovad välsignelse: *”Den som håller fast vid hans bud förblir i Gud. … Och att Gud förblir i oss, det vet vi av Anden som han gett oss.”*[3]

När vi älskar alla Guds barn, oavsett vilka omständigheter de kommer från, vilka svagheter eller styrkor de än har, oavsett nationalitet, tro, hudfärg och kön, har vi löftet att Herrens ande ska förbli i oss. Med andra ord en gåva som hjälper oss att bli mer kristuslika och hjälper oss att göra gott mot människor omkring oss på samma sätt som han skulle ha gjort. När vi strävar efter det här hjälper det inte bara dem vi lär oss att älska, utan välsignar även oss med lyckligare och mer meningsfulla liv. När vi har gjort *allt* vi kan och försökt älska *allt* vi kan och *alla* vi kan, kliver han in och hjälper oss att åstadkomma resten[4], till och med så att vi älskar dem som kanske är våra fiender.

Vi vet från skrifterna att *”fullkomlig kärlek driver ut all fruktan”*. Samma skriftställehänvisning lär oss att om vi älskar andra på det sätt som Frälsaren gör, är vi *”fyllda med den kärlek som är evig kärlek”*, och *”alla barn är lika för honom”*, och han älskar oss alla *”med fullkomlig kärlek”*[5].

Det vi kan känna i form av skillnader mellan oss själva och andra Guds barn, är något vi bara ställs inför under våra jordiska liv. I det eviga perspektivet kommer saker och ting att vara annorlunda. *”Människan, … avlades och föddes av himmelska föräldrar”*[6] och vi var alla lika och de har lika mycket kärlek till oss, i det förflutna, nu och i framtiden.

Genom Jesu Kristi försoning kan vi bli som vår himmelske Fader. Han älskar oss alla, liksom han förväntar sig att vi ska älska varandra.

”När Jesus var på jorden hjälpte han alltid dem som hamnade utanför, blev bortglömda eller illa behandlade. Eftersom vi följer honom måste vi göra detsamma! Vi tror på frihet, vänlighet och rättvisa för alla Guds barn.

Vi är alla bröder och systrar, var och en ett barn till en kärleksfull Fader i himlen. Hans Son, Herren Jesus Kristus, inbjuder alla att komma till honom, ’svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna’ (2 Nephi 26:33). Varje son eller dotter till Gud förtjänar respekt, oavsett vilken hudfärg eller tro han eller hon har. Låt oss visa kärlek till alla Guds barn.”[7]

”Gud älskar oss barn och han kan våra namn,
ja, alla på jord har en plats i hans famn.
Han ger oss var gåva så ljus och så klar.
Naturen ger prov på den omsorg han har.

Gud älskar oss, alla hans barn, rätt och slätt
Vi är hans familj och vi kan vara ett.
Hans kärlek och omsorg har hjälpt mig förstå
hur jag kan ge kärlek till stora och små.”[8] ■

SLUTNOTER

1. 1 Johannesbrevet 3:11.
2. 1 Johannesbrevet 3:23.
3. 1 Johannesbrevet 3:24.
4. 2 Nephi 25:23 och 10:24.
5. Se Moroni 8:16–17.
6. Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (1998), s. 338.
7. President Russell M. Nelson, ”Jesus sade: Älska alla”, Vännen, april 2021.
8. Text av Janice Kapp Perry till musik av Michael F. Moody.

JUDITH ANN BECK

Världens äldsta missionspresident just nu

Leif G. Mattsson,
president för Danmarkmissionen Köpenhamn

Terez Nilsson,
lokalredaktör

Jo, så är det faktiskt. Av de runt 400 missionspresidenterna världen över är Leif G. Mattsson med sina 71 år den äldste av dem. Han känner att Herren har sparat honom för att verka just nu – och det finns fortfarande liv, kraft, vilja och en mäktig önskan att tjäna. Liahonas lokalredaktör har bett Leif och Eva Mattsson berätta om sitt uppdrag som missionsledare i Danmarkmissionen Köpenhamn, eller som de säger, ”Den Danske Mission”.

President och syster Mattsson har sedan många år sitt hem i Askim utanför Göteborg, men nu var det länge sedan de var på plats i sin hemmaförsamling, Västra Frölunda. Tiden har gått fort. När detta skrivs har ett av de tre förväntade åren i ämbetet redan gått. Men deras arbete som missionsledare sträcker sig som Liahona tidigare berättat ännu längre tillbaka.

När president och syster Youngberg var färdiga med sin tid som missionsledare för Sverigemissionen sommaren 2020 fick Leif Mattsson, som tjänat som rådgivare i missionspresidentskapet, hastigt hoppa in som interim missionspresident i väntan på att den nya missionspresidenten Robert Davis och hans hustru Tiffany skulle anlända till Sverige. Det blev en underbar sommar för Mattssons med chans att träffa alla fina missionärer som kyrkan hade runt om i Sverige. Det var också fantastiskt för dem att kunna vara nära de fyra av deras egna sex barn med familjer som rotat sig i Stockholmstrakten. När paret Davis sedan anlände till Sverige två månader försenade på grund av coronarestriktioner åkte Leif och Eva hem till Göteborg och trodde att deras äventyr som missionsledare var ett avslutat kapitel. Båda två kände att deras upplevelse gärna hade fått pågå lite längre, men de var mycket tacksamma över möjligheten de fått att tjäna.

President Mattsson berättar: *Några månader efter hemkomsten från Stockholm blev vi till vår förvåning återigen kontaktade om att leda en mission. I december kom kallelsen som missionsledare för Danmarkmissionen. Särskilt betydelsefullt kändes detta för min hustru Eva, som växt upp i Danmark. Den första vi berättade om vår nya kallelse för var Evas yngre bror Thomas Ringheim, för vi visste att det skulle glädja honom mycket. Han hade kämpat med cancer under ett år och hade gått igenom flera typer av behandlingar. Han och vi hade just fått veta att cancern trots detta spritt sig till skelettet. Ett mycket dystert besked. Den första tanke som kom till Thomas när vi berättade att vi skulle bo i Danmark de kommande tre åren var därför: ”De kommer också hit för att vara hos mig när jag dör, och för att vara där för min familj när jag är borta”. Och så blev det. Thomas orkade besöka missionshemmet i Holte på vår första dag där och han var alltid väldigt intresserad av att höra om vårt arbete. Men under hösten blev han bara sämre. Thomas och Heidis son Samuel, som kallats på heltidsmission till just Danmarkmissionen, reste till MTC i Preston den 4 november. Thomas var då så sjuk att han inte ens märkte att Samuel reste. Följande kväll, den 5 november, lämnade Thomas jordelivet för att bege sig till sin helt egna mission i en annan och bättre värld. Det var tungt för oss som nu lämnades kvar. Thomas lämnade efter sig sin hustru och nio barn mellan 14 och 39. Förutom syster Mattsson fanns också deras äldre bror Christian bland de närmaste. Det är ofta så livet ter sig: Samtidigt som vi gläds med den ena delen av hjärna och hjärta, måste vi sörja och sucka med den andra. Vi är så tacksamma över att ha unga*

Syster Eva Mattsson och president Leif G. Mattsson som missionsledare i Danmark.

Leif och Eva Mattsson med sina sex barn innan de åkte till Danmark sommaren 2021. Till vänster sonen Adam. Till höger om Eva står döttrarna Katrina Dundee, Camilla Kärn, Stephanie Jubell, Louise Ringheim Foss och Julia Olsson.

Syskonen Thomas Ringheim, Eva Ringheim Mattsson och Christian Ringheim tillsammans med många familjemedlemmar.

äldste Ringheim med oss i missionen. Han har tjänat flitigt i Herning och tjänar nu på Bornholm.

Hur ser vardagen ut för en missionspresident och hans hustru? Livet som missionsledare är otroligt intensivt eftersom de aldrig kan lämna bort ansvaret för missionärerna. De har ett 60-tal unga missionärer mellan 18–23 att leda och vaka över; lata semestrar i utlandet får vänta tills 2024. Mattssons lever sitt liv i sexveckors-cykler där första veckan handlar om förflyttningar inom missionen samt inkommande och avresande missionärer. Det ska tas avsked och välkomnas och det ska hämtas och lämnas på flygplatsen. Det blir övernattningar på missionshemmet med middagar och frukost. Sedan följer deras intervjuveckor då de reser runt och besöker missionens samtliga missionärer. Därefter kommer en zonkonferensvecka följt av veckor med olika möten för uppföljning och planering. Vecka sex kallar de också sin pinseuge (pingstvecka) då alla ”kun taler dansk” och påminner sig om att man kan lära sig prata ett nytt språk fortare och bättre med hjälp av Anden. Under helgerna är dessa två ålderspensionärer ofta inbjudna att tala på konferenser och på sakramentsmötet i någon av stavarnas församlingar, då de också undervisar medlemmarna på det efterföljande mötet. På söndagskvällarna har paret Mattsson videomöten med missionärerna för att stötta dem i deras arbete. De tar emot besökare och ledare på missionshemmet, de besöker templet och de har såklart också de vanliga bestyren med mat och tvätt, hus och trädgård. Till detta ska man lägga deras regelbundna resor till Island. Medlemmarna och missionärerna på Island ingår i deras ansvarsområde.

President Mattsson tar i sina möten med missionärer och medlemmar flitigt upp det faktum att vi genom en Herrens profet blivit lovade en ”andra skörd”. Den 12 september i år är det 50 år sedan löftet om ”The Second Harvest” uttalades av dåvarande äldste Gordon B. Hinckley till äldsterna Leif och Hans Mattsson som tjänade på mission i England. Han upprepade detta löfte genom sin rådgivare äldste Henry B. Eyring till stavspresidenterna i England och Norden vid två tillfällen, 1997 och 1998. President Mattsson förklarar att det snart är dags att få se detta löfte uppfyllas: *Tro på det. Arbeta för det. Sluta inte att se fram emot detta bara för att det dröjer. Kom ihåg hur det i Mormons bok berättas om hur många slutade att tro precis innan alla fantastiska löften uppfylldes. Runt om i Danmark har kyrkan många fina möteshus som har plats för många fler medlemmar och som bara står och väntar på att fyllas till brädden med nytt blod. I England har arbetet redan tagit fart och man har i flera missioner sett en ökad framgång. Tänk att vi och ni verkligen får vara en del av Israels slutgiltiga insamling! Enligt vår profet, president Russel M. Nelson, finns inget viktigare arbete på jorden idag än just insamlandet av Israel. Vi hoppas att få uppleva en ”andra skörd” i vår tid.* ■

President och syster Mattsson välkomnar nya missionärer på Kastrups flygplats.

Island – ett fyrtorn av ljus

Leif G. Mattsson,
president för Danmarkmissionen Köpenhamn
Terez Nilsson,
lokalredaktör

Vandringen till den plats där bönen skulle hållas av äldste Erich Kopischke.

De första missionärerna som kom till Island var ett gift isländskt par som blev döpta i Danmark 1851. Några få personer på fastlandet anslöt sig till kyrkan, men störst framgång hade man på Västmannaöarna som ligger utanför Islands sydkust. Här blev cirka 400 personer medlemmar, eller nästan hälften av öns befolkning. De emigrerade alla till Utah där de slog sig ner i Spanish Fork. 1977 blev Island officiellt invigt för predikandet av evangeliet genom äldste Joseph B. Wirthlin. Då fanns det 56 medlemmar på Island. Mormons bok blev översatt till isländska först 1981. Det finns ett möteshus i Reykjavik som invigdes år 2000.

På Island finns tre grenar som lyder under Den Danske Mission; Reykjavik, Selfoss och Akureyri. Missionspresident Leif G. Mattssons ena rådgivare är islänning och bor på Island. Det finns cirka hundra aktiva medlemmar på Island. Missionen har hela tiden 8–10 äldster på plats, och även 3–4 missionärspar. Äldsterna har lärt sig isländska på MTC, medan paren oftast klarar sig med engelska. Deras tjänande betyder mycket för de lokala grenarna. De älskar att tjäna på Island.

Under sommaren 2022 ska man låta några unga systermissionärer från Danmark komma till Island för att predika evangeliet för de många spansktalande medlemmarnas vänner som kommer till kyrkan i Reykjavik. Invandringen till Island från Sydamerika, Afrika, Filippinerna och Östeuropa skapar en språklig utmaning i kyrkan där islänningarna ofta är i minoritet. Man löser problemet genom att använda sig av tre språk under mötena: isländska, engelska och spanska. Många öronsnäckor kommer till användning. President Mattsson upplever en ny styrka på Island just nu. Medlemmarna på Island har genom åren mött många motgångar och svårigheter, som olyckor och dödsfall bland det lokala ledarskapet. 2006 stängdes den amerikanska militärbasen på Keflavik och då lade man ner distriktet på Island eftersom de amerikanska medlemmarna lämnade ön. Många av de lokala medlemmarna har under åren också lämnat Island för att bosätta sig i andra länder. Men det brinner en eld i hjärtat på de trofasta medlemmarna på Island, en eld som medlemmarna har fått löfte om skall bli som ”ett fyrtorn av ljus för hela Europa”. Detta uttalande gjordes av äldste Russell M. Nelson på en distriktskonferens på Island 1989.

På samma plats där äldste Joseph B. Wirthlin uttalade invigningsbönen för Island 1977 samlades under söndagsmorgonen den 5 juni 2022 ett 70-tal medlemmar och missionärer för personlig återinvigning och helgelse. Nu var det Äldste Erich Kopischke från presidentskapet för området Centrala Europa, som på sin sista resa i de nordliga missionerna skulle uppsända en bön tillsammans med missionärer och medlemmar. (Island kommer framöver liksom resten av de nordiska länderna att ingå i området Europa Nord). Känslan på platsen var glädjefylld och det var en mäktig upplevelse att få gå i stillhet och eftertanke över ängarna med utslagna lupiner och höra fåglarna, se utsikten över havet och Reykjavik i fonden. President Mattsson talade och påminde om orsaken till att man samlats på denna upphöjda plats i landskapet. Därefter deltog man i bönen. Efteråt dröjde sig medlemmarna kvar och många bilder togs som ett minne av tillfället. Några kände starkt närvaron av nära och kära som nu finns på den andra sidan.

Tillbaka i kyrkan i Reykjavik hölls ett vittnesbördsmöte där man också tog del av sakramentet. Antalet närvarande växte där till 151 personer. Det blev en verkligt stärkande och upplyftande erfarenhet för alla som deltog.

Veckan efter detta speciella tillfälle var det omöjligt att få plats i gästhemmet vid templet i Köpenhamn. Det var sedan lång tid tillbaka uppbokat till brädden av isländska medlemmar och seniormissionärer som skulle flyga de 210 milen för att ta del av det heliga templets löften och förrättningar. ■

Äldste Kopischke och President Mattsson med hustrur tillsammans med missionärsparen och äldsterna som tjänar på Island.

Efter sakraments- och vittnesbördsmötet som hölls i möteshuset i Reykjavik.

Gun gick alltid till kyrkans möten

Leif Carlberg,
Eskilstuna gren

I Facebookgruppen ”Vittnesbörd om Jesus Kristus” kom ett inlägg från Leif Carlberg som handlade mycket om hans fru, Gun Carlberg. Leif skrev att han hoppades att hans berättelse kunde stärka någon. Bland kommentarerna till hans inlägg fanns det sedan flera medlemmar som tackade för det de fått läsa. Leif tillhör Eskilstuna gren och tjänar där som rådgivare i grenspresidentskapet. Han blev medlem i kyrkan i Västerås 1977. Vi återkommer med berättelsen om hur det gick till.

Gun som ung brud.

Under åttiotalet arbetade min hustru Gun med att städa i kyrkan. Det passade bra eftersom hon var hemma med barnen. En gång hade hon vår tvåårige Martin med sig i lokalen. Eftersom det var sommar och fint väder hade hon öppnat fönstren för att vädra lite. Gun stod i köket och diskade när hon fick en maning att gå in i rummet där vi hade våra sakramentsmöten. Hon ignorerade känslan eftersom hon inte såg någon anledning att följa den. Men maningen kom snabbt tillbaka och den här gången hörde hon en röst som sa: ”Gå in i sakramentsrummet. Spring!” Hon släppte disken och rusade in i

Gun och Leif Carlberg.

rummet. Där fick hon se Martin som klättrat upp på fönsterbrädan till det öppna fönstret. Det var en bred sådan, eftersom det var tjocka väggar i huset. Hon fick precis tag i ena benet på honom innan han skulle ha ramlat ner på asfalten tre meter under fönstret. När hon dragit in honom satte hon sig på en stol och kramade om honom och var mycket tacksam för Guds hjälp och beskydd. Jag behöver väl inte tillägga att jag själv blev mycket tacksam när jag fick höra om vad som hänt.

Detta var inte den enda gången Gun fick höra Herrens röst tala med hörbara ord. Hon hörde den också när hon satt helt ensam i en buss. Chauffören hade gått ut för att röka och stängt dörren bakom sig. ”Du ska döpa dig”, hörde hon rösten säga. Till saken hörde att hon hade varit ”motspänstig” och ”slitit ut” flera missionärer. Inför att Gun och jag skulle gifta oss 1981 pratade jag med president Evert Perciwall som skulle viga oss. Han undrade om Gun var medlem i kyrkan. ”Nej”, svarade jag, ”men hon kommer att bli det.” Gun, som hade hört vad jag sa, tänkte för sig själv: ”Det ska vi bli två om. Det återstår att se.” Hon var inte alls så sugen på att bli medlem. Men jag hade känt genom Anden att hon skulle bli det. När Gun sedan hörde orden på bussen fylldes hon av enorm glädje, en glädje som hon aldrig hade känt förut. Hon ville berätta för någon om vad som hänt, men jag jobbade i en annan stad och det fanns inga mobiler på den tiden. När jag dagen efter ringde henne från telefonkiosken i Oskarshamn som vi hade många samtal ifrån berättade hon vad som hänt. Jag blev förstås överlycklig.

Vid dopet hörde Gun Herrens röst ytterligare en gång. Efter det att hon torkat sig och klätt om gick hon ut till de andra i församlingen som stod och sjöng psalmen ”Den himmelska elden”. Då hörde hon rösten som sa: ”Nu har du valt din väg.” Hon tittade på de andra och undrade om de också hade hört rösten. Men det hade de inte. Och så blev det, Gun hade valt sin kurs. Hon har aldrig tvivlat eller varit inaktiv. Det är väl på grund av henne och Herrens hjälp som våra söner gick på mission och nu har ämbeten i kyrkan. Detta trots att jag själv flera gånger tappade stilen och blev inaktiv. Men Gun gick alltid till kyrkans möten och hade pojkarna med sig. Tack och lov. ■

Att se och betjäna individen

Terez Nilsson,
redaktionen

Inte bara barn och ungdomar behöver bli sedda. Herren har organiserat sin kyrka med församlingar, klasser och mindre grupper. Herren vill att vi ska se varandra, lyssna till varandra och le mot varandra, gammal som ung. Han vill att vi ska besöka varandra, ringa till varandra och skriva till varandra. Han vill att vi ska lära oss att tjäna varandra och att älska varandra.

Gunilla Girhammar i Lunds församling berättade under en söndagsskolklass om när hon var president för Primär i Stockholms stav. Hon talade ofta med Primärs ledare i församlingar och grenar om vikten av att se varje enskilt barn.

”Jag ville att alla barn varje söndag skulle få känna tre saker: kärlek, glädje och Anden. Jag bad ledarna att varje söndag inventera och tänka igenom om alla barn nämnts vid namn eller uppmärksammats positivt på annat sätt, om det funnits någon stund av skratt eller om man själv bidragit positivt och spridit en känsla av glädje att vara där, om man vittnat om en princip och inbjudit Anden. Om alla de tre sakerna uppfyllts hade man som ledare haft en lyckad söndag och nog bidragit till att alla barn lämnat kyrkan med en god känsla, villiga att komma tillbaka igen.”

I ett tal i Jakobsbergs församling beskrev Jérémie Johansson hur han och hans familj kommit nya till Jakobsberg från en annan församling. Jérémie kommer ofta själv till kyrkan och när det går har han med sig sina barn.

”Jag kände mig välkommen från första början. Var och en av er har satt spår i mig. Ni har format mitt liv och inspirerat mig att vilja göra bättre. Jag vill ge er ett axplock av vad denna församling gör – och betyder för mig.

Oavsett om man är för tidig, i tid, eller som jag, allt för ofta är försenad till sakramentsmötet, välkomnas man alltid av en broder som står vid dörren. Han öppnar dörren, hälsar på en och hjälper till med barnvagn eller annat. Bara hans leende får mig känna att känna mig välkommen. Morgonstressen försvinner och jag känner mig glad att få vara här.

Vid ett tillfälle, vid senaste fastesöndagen, uppmärksammade jag en dam som var rullstolsburen och som jag inte hade sett förut. Hon satt snett framför mig. Efter det att biskopen välkomnade medlemmarna att lämna sina vittnesbörd såg jag att damen efter ett tag gjorde en liten rörelse på sin rullstol. Jag förstod senare att hon hade lossat på bromsen. Jag tänkte inte mer på det utan fortsatte att lyssna på vittnesbörden. Det gjorde inte broder Engström. Den lilla rörelsen och det knappt hörbara ljudet från rullstolen fick broder Engström på fötter. Han närmade sig damen och viskade i hennes öra. Jag gissar att han frågade henne om hon ville bära sitt vittnesbörd – något hon ville! Och vilket vittnesbörd hon lämnade! Om hennes nyligen avlidne make och hennes vittnesbörd om kyrkan och Jesus Kristus! Om inte broder Engström hade hörsammat och följt Andens uppmaning att fråga om hon ville lämna sitt vittnesbörd skulle vi aldrig ha fått höra det.

Det händer att jag kommer ensam med fem barn och ibland också med några av barnens vänner som är på besök. Som den mest naturliga saken i världen samlas inte bara mina barn, utan alla barnen i den här församlingen, runt syster Sandström. Syster Sandström har då varken mutat barnen med godis, leksaker eller annat – utan barnen ”känner” henne. De känner hennes genuina kärlek och närvaro. Min dotter Gabrielle pratar om syster Sandström

därhemma som om det vore hennes farmor. Och på sätt och vis är syster Sandström våra barns farmor. Tack vare syster Sandström har jag kunnat lyssna på inspirerande talare och kunnat delta i mötet på ett sätt som skulle ha varit omöjligt om jag behövt hålla koll på mina barn själv. Detta är jag väldigt tacksam för!

Syster och äldste McCauleys engagemang i Primär gör att mina barn alltid är lika glada efter undervisningen och berättar med stort engagemang vad de lärt sig och att de gärna vill komma tillbaka nästa gång. Jag är övertygad om att det är mycket tack vare syster och broder McCauleys böner som jag lyckas ta med mig barnen till kyrkan ibland."

När Kristus besökte folket i Zarahemla på den amerikanska kontinenten berättas det om hur han betjänade dem på ett individuellt sätt. När mängden gick fram för att känna på märkena efter såren från hans korsfästelse gick de fram *den ene efter den andre* till dess de *alla* hade gått fram. Senare kom man fram med sina sjuka och sina lidande, sina lama och sina blinda, och han botade dem *var och en* allteftersom de fördes fram till honom. Han tog också deras barn, *ett och ett,* och välsignade dem och bad till Fadern för dem. (Se 3 Nephi 11:15; 17:9, 21.) ■

Glädje på Kyrkgatan 53

Robert L. Davis,
president för Sverigemissionen Stockholm

Den 5 juni 2022 samlades 38 medlemmar och gäster för invigningen av kyrkans nya lokal på Kyrkgatan 53 i centrala Östersund. Lokalen kommer att vara en samlingsplats för den medlemsgrupp i Östersund som nu organiserats i väntan på att man har tillräckligt många medlemmar för att en gren ska kunna bildas. Fram till dess kommer gruppen att fungera som en del av Sundsvalls gren. Gruppen leds i skrivande stund av äldste Morris Ponce de León, en ung, svensk missionär från Sverigemissionen som vuxit upp i Södertälje församling.

Första gången kyrkan organiserade en gren i Östersund var 1861. Sedan dess har kyrkan haft flera mötesplatser genom åren som öppnats och stängts av olika anledningar. Den senaste grenen med dess möteslokal avvecklades 2005 då Försvarsmakten lade ner sin verksamhet i Östersund.

Yohann Gilbert från Sundsvall spelade piano under mötet.

Peter Stegeby till vänster och André Hallqvist till höger vid invigningen av lokalen i Östersund. På bilden syns också Johanna Davis och Chad Ames.

I februari 2021 kände sig Sverigemissionen Stockholms ledare, president och syster Davis, tydligt manade att återigen placera missionärer i Östersund efter en mer än femton år lång frånvaro. Under pandemin flyttade familjen Sundqvist till Östersund från Handen och Eva Lundbäck och Daniel Johansson blev medlemmar i kyrkan. Efter flera andra dop godkände områdespresidentskapet organiserandet av denna medlemsgrupp och att man hyrde en möteslokal.

President Davis, som tjänade som missionär i Östersund 1985–1986, invigde möteslokalen i samband med ett sakramentsmöte denna speciella söndag. I invigningsbönen välsignade president Davis lokalen som en helig plats där kyrkan och dess medlemmar kommer att finna frid och glädje och där kyrkan ska växa och bli kvar i Östersund fram till att Frälsaren återvänder till jorden. Bland dem som samlades för invigningen fanns, förutom lokala medlemmar och vänner från Östersund, Jan Ottoson, distriktspresident för Umeå distrikt, som talade under mötet. Närvarande var också den som senast tjänade som grenspresident i Östersund, Pär Lohman

(1986–2005) från Örebro församling, samt äldste och syster Greg och Lisa Lake från Sverigemissionen (äldste Lake tjänade också i Östersund som ung missionär). Även en grupp medlemmar från Sundsvalls gren kunde vara med på mötet och representera alla de medlemmar i Sundsvalls gren som så trofast stöttat medlemmarna i Östersund under många år.

Den hyrda möteslokalen innehåller en samlingssal, tre klassrum, ett släkthistoriskt center och ett kök. ■

Äldste Ponce de León, till vänster, tjänar som gruppledare för syskonen i Östersund. Till höger ser vi hans kamrat, äldste Motzkus.

Boken om min uppväxt

Barbro Olsson,
Handens församling

Jag drömde om att jag skulle vara en mormor respektive farmor som fick sitta ner med mina barnbarn och berätta för dem saker som jag upplevt och saker som jag kan. Dels för att lära dem om hur livet var då jag växte upp, dels för att dela med mig av mitt vittnesbörd så att de alltid ska komma ihåg att deras mormor/farmor verkligen hade ett vittnesbörd om evangeliet. Jag vill att det skall vara deras bestående minne av mig.

Barbro med sin färdigtryckta bok. På omslaget står Barbro i sin morfars trädgård. Morfar odlade mycket frukt som han sålde.

Då vi tjänade i templet i Danmark fick jag en önskan att använda tiden jag hade till eget förfogande åt att skriva. Jag har aldrig skrivit en bok förut och jag har inte heller varit speciellt flitig i att skriva dagbok. När jag började skriva hade jag ingen tanke på att det skulle bli en bok, jag bara kände att jag hade saker jag ville berätta för mina barn och barnbarn. Och jag insåg att kunna få dem alla (28 i dagsläget) att sitta ner i mitt knä och lyssna till mina berättelser, det kommer inte att hända.

Det självklara för mig var att skriva om min uppväxt och om dem som fanns omkring mig under den tiden. Bokens titel talar om att jag föddes i Haga i Göteborg och berättelsen sträcker sig fram tills jag gifte mig och flyttade till Kålltorp, också det i Göteborg.

Jag började med det tidigaste minnet jag har och när jag började så fick jag bilder i huvudet som jag minns det. Då kände jag att jag ville beskriva de minnen jag såg framför mig och när jag gjorde det dök andra minnen upp som jag också ville berätta om. Så fortsatte det och när jag väl började skriva var det som en fors som flödade i mitt minne. Det var som att saker jag inte tänkt på under många år bara pockade på och bad om att få en rad i min uppteckning. Jag skrev och skrev och mer och mer kom till mig. Jag fick än en gång känna doften av luktärterna som mamma odlade i trädgården. Jag fick än en gång uppleva förväntan och dofterna kring julen i vårt hem och minnas de julklappar jag fått. Jag såg min pappa framför mig när han kom hem från jobbet och var trött och lade sig att vila en stund innan maten var klar. Jag upplevde än en gång hur det var att komma till kyrkan första gången efter det att missionärerna introducerat evangeliet för oss. Jag såg framför mig hur mamma och pappa gick upp till kapellbygget på kvällarna för att hjälpa till. Jag hörde än en gång ljudet av tåget som dunkade fram på rälsen på väg till templet i Schweiz när jag försökte sova uppe på hatthyllan. Så mycket gott som jag fick återuppleva! Så påmind jag blev om alla mina välsignelser.

För att strukturera upp mina tankar lite delade jag upp mina noteringar i olika kapitel. När tankar kom som ville vara med skrev jag snabbt ner dem under de olika rubrikerna där de skulle passa in. Det gjorde att jag när jag tömt mina tankar under en rubrik eller kapitel hade jag en massa stödord till nästa kapitel att hantera och det hjälpte mig att inte tappa bort något.

Familjen Kjell. Pappa Stig, storebror Lennart, mamma Karin och Barbro själv. På bordet står en vas med de luktärter som Karin odlade själv.

Mamma Karin hjälper till med att bygga kyrkan på Gnistgatan i Västra Frölunda.

En av de roligaste sakerna som hände var att jag kom ihåg namn och detaljer som helt enkelt bara kom till mig. Hade jag försökt att komma ihåg dem så hade jag inte lyckats, men det kom verkligen till mig. Hur ska man annars förklara att jag mindes namnet på min väns docka som hon hade när vi var ute och gick med våra dockvagnar, eller telefonnumret till både mig och min bästa vän. Det kändes så rätt att skriva ner allt som jag själv kom ihåg det, även om det inte alltid var helt överensstämmande med andras minnesbilder av samma händelse.

När vi kom hem från Danmark fortsatte jag att skriva och min man, Ingvar, föreslog att vi skulle göra en bok av mina anteckningar. Vi satte upp som mål att boken skulle vara klar till kommande jul och bli en julklapp till både barn och barnbarn.

Arbetet med att hitta lämpliga bilder och illustrationer som skulle förstärka berättelsen började, och jag gick igenom alla mina gamla album och även mammas album som jag fått ärva. Jag hittade en påbörjad ”mitt livs historia” från min tid i Bikupan i UK och också en scrapbook. Jag tog fram de få dagböcker jag hade och jag tittade i mina minneslådor där jag samlat saker från skoltiden bland annat. Det visade sig att även här hade jag en skattkista att ösa ur. Det trodde jag inte.

Jag lade alla bilder i tidsordning på ett USB-minne och markerade i texten var de skulle vara för att vår förläggare skulle veta var hon skulle placera in dem. Ingvar gick igenom det jag skrivit och var en stor hjälp i att objektivt se på hur jag uttryckt mig. Han rättade också en del grammatik. Sedan skickade vi in allt. Nu var det bara att vänta på att få se första utkastet av min bok. Vilken känsla när den kom! Tänk att lilla jag har skrivit en bok.

Ingvar blev också inspirerad att skriva sin bok och det gjorde han så att barn och barnbarn fick den i somras. Nu har vi påbörjat en bok som vi skriver gemensamt om vårt 50-åriga liv tillsammans. Jag hoppas att vi hinner få den klar, för där finns också mycket att berätta för barnbarnen.

Den bestående känslan av att ha skrivit boken är tacksamhet – tacksamhet till min Himmelske Fader då jag kan se hans omsorg och kärlek till mig genom hela livet. Jag ser hur han gav mig goda föräldrar som älskade mig över allt annat, hur han ledde missionärerna till oss och hur han på andra sett gett mig så många goda förutsättningar. Jag känner också stor tacksamhet till mina föräldrar och till mina förfäder som gjort det möjligt att vara där jag är idag. ■

Hon fortsatte att knacka dörr

Terez Nilsson,
lokalredaktionen

När Rebecka Sjödin kom hem till Skåne från sin mission i Polen 2020 visste hon inte riktigt vad hon ville göra. Hon ville gärna fortsätta att skapa på något sätt. På gymnasiet läste hon modedesign. Att fotografera och att sjunga fanns också bland favoritsysselsättningarna. Hon ville också gärna arbeta med människor, särskilt med barn.

Någon rak väg till en solid försörjning som lockade Rebecka fanns inte i högskolornas kurskataloger. Men med modet hon utvecklat under missionen bestämde hon sig för att se om hon kunde hitta några som var villiga att betala för hennes tjänster som fotograf. Hon gjorde en portfolio med sina bästa bilder som hon sedan tog med sig till ett villaområde där hon började knacka dörr. ”Det här är exempel på vad jag kan göra, skulle ni vara intresserade av att jag tar några bilder på er familj?” Rebecka fick faktiskt en del napp från sin dörrknackning. Hon lade också upp annonser i sociala medier och särskilt lokala Facebookgrupper blev en framkomlig väg för henne att starta ett eget företag.

En av Rebeckas bilder som kom med i generalkonferensrapporten. På bilden ser vi Samuel och Kristina Rönndahl från Lunds församling.

Rebecka älskar sina uppdrag som familjefotograf.

Genom ett jobb för sin svåger, som har en tandläkarklinik, kunde hon knyta kontakt med en man i mediabranschen som nu förser henne med ytterligare kunder. Hon tycker särskilt mycket om att fotografera vid bröllop, att göra familjebilder och annan fotografering med människor i centrum.

Rebecka har fotograferat mycket i kyrkan utan att få någon ersättning, men i mars i år ringde Christina Smith från kyrkans mediaavdelning i Salt Lake City för att diskutera en deltidsanställning som fotograf för evenemang i Sverige. En förvånad men glad Rebecka fick skicka över ett tiotal bilder hon tagit, varefter hon fick skriva kontrakt med kyrkan. Rebeckas stavspresident var också inkopplad innan hon fick detta erbjudande.

Första uppdraget som fotograf för kyrkan bestod i att ta bilder hemma hos medlemmar under den senaste generalkonferensen, i april 2022. Flera av Rebeckas bilder kom med i konferensrapporten i kyrkans internationella tidning Liahona.

Rebecka sammanfattar: *”Vet inte när eller hur detta gick till, men jag inser att jag just nu får kalla hobby för jobb och för det är jag så tacksam. Det är en väldans ära att få se sina bilder i tidningar, på hemsidor och vardagsrumsväggar, och att fota är såklart kul. Men att få skratta med, umgås med och lära mig av alla fina människor som jag fått träffa är den solklara höjdpunkten.”*

Vi önskar Rebecka lycka till i sitt fortsatta arbete som fotograf och tackar för de bilder hon hjälpt oss med i de Lokala sidorna. ■

Julia och Simon i Rom

Julia Olsson,
Vendelsö församling

Julia är glad för att de hittat templet i Rom.

Sista kvällen i Rom var speciell för oss. Låt mig berätta:

Vi hade gått i dagar, sett allt alla turister borde se och även upplevt andra små tips vi fått på gränder och matställen. Vi var fullproppade med intryck, takmålningar, färger, guld och historia. Helt fantastiskt.

När kvällen kom kände vi ändå att vi verkligen verkligen ville se ”vår” kyrkas tempel, även om det låg en timme bort. Efter lite strul hittade vi till slut bussen som skulle ta oss dit. Jag höll på att ge upp tanken på att åka dit, för nu skulle vi bara hinna vara där i femton minuter innan besökscentret stängde. Min mobil hade dött och Simon hade bara tre procent kvar. Men vi höll en bön och satte oss på bussen. Tack och lov körde busschauffören som en riktig italienare, det vill säga hur fort som helst.

Vi ser inte templet när vi först hoppar av, men vi börjar springa åt ett håll som känns bra och plötligt BOM, där står det! Så OTROLIGT fint!

Simon på plats i det vackra besökscentret vid templet.

Vi sicksackar oss fram på små gångar bredvid motorvägen. Vi springer mot besökscentret och möts av en skylt: ”Stängt hela kvällen på grund av konsert.” Det var BYU:s symfoniker som den kvällen spelade för inbjudna gäster från olika trossamfund. Kul för dem, men så trist för oss! Gående emot oss kommer en äldre man som är på mission i templet. Han för oss till ingången, där vi genom glasdörrarna ser en entré full av människor och en hel orkester. Dörrarna öppnas och ut strömmar den mest fantastiska musik. Vi känner igen sången ”Barnets bön”. Friden som infinner sig är slående och jag blir helt gråtfärdig. Det kändes som att jag kommit HEM.

Det var kvällens sista sång, men efteråt serverades det mat, vilket resulterade i att centret var öppet flera timmar längre än vanligt. I lugn och ro kunde vi gå runt och se allt och även prata med många människor. Framför allt beundrade vi den otroliga Kristusstatyn med alla tolv apostlarna bakom. Så enkelt och avskalat. Så annorlunda från alla de intryck vi fått under dagen. För mig var det den andligaste stunden på hela vår resa.

Vi visste inte riktigt hur vi skulle ta oss hem, men vi träffade fyra unga killar som visade sig bo alldeles bredvid oss inne i stan. Och de kunde vägen hem. Vi slog följe med dem och åt en sen middag tillsammans. De hade precis varit i Jerusalem och berättade om mirakel de varit med om där. Vi satt och förundrades över att vi som just träffats nu satt och delade djupt andliga och personliga upplevelser med varandra, som om vi var gamla goda vänner. Vi pratade om hur välsignade vi kände oss för vårt medlemskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och om hur det öppnar upp världen för oss. Genom kyrkan har vi verkligen ett fantastiskt kontaktnät. Det här blev den perfekta avslutningen på vår resa. Gud är god. ■

Julia och Simon Olsson med sina nya vänner från USA.

Avlidna

Ann-Christin Nyberg.

Vår älskade **Ann-Christin Nyberg** lämnade hastigt detta jordeliv i mars 2022 då hennes stora, kärleksfulla hjärta slutade att slå av ett akut hjärtstopp som vi inte vet orsaken till än idag. Anki föddes 1956 i Stöde utanför Sundsvall och kom i kontakt med kyrkan som femtonåring genom klasskamraten Helena Kääriä. Hon blev medlem i kyrkan vid arton års ålder efter att ha fått vänta tills hon var myndig. Anki träffade Krister Nyberg precis innan han åkte på mission till England. Efter två års väntan gifte de sig 1977 i Schweiz tempel för tid och all evighet. Tillsammans fick de barnen Mattias, Andreas, Carolina, Emelie och Linnea och har idag åtta barnbarn.

Det viktigaste i livet för Anki var familjen. Hon var alltid närvarande och aktiv på alla sätt, hemma med barnen under uppväxtåren.

Ann-Christin tjänande helhjärtat i varje uppgift hon fick. Bland annat verkade hon som president i Hjälpföreningen, Unga Kvinnor och Primär. På senare år var hon släktforskningshandledare, där hon var en hjälpande hand för många med sitt kunnande. Anki var en solstråle som spred glädje och harmoni till alla runt omkring sig.

Vår tacksamhet för evangeliet har blivit än större då kunskapen vi har om att vi kommer att träffas igen och vara tillsammans ger tröst och styrka. ■

Familjen genom Emelie Mård

Familjen Nyberg, 1998.

Vad betyder Allhelgonahelgen för dig?

Den här frågan ställdes förra hösten till några medlemmar i Stockholm. Svaren publicerades på kyrkans svenska hemsida. De bilder som syns i artikeln är från Norra kyrkogården i Lund då Urban Girhammar gick dit tillsammans med barn och barnbarn för att minnas hustrun Gunnel.

Under Allhelgonahelgen brukar jag ge mig tid att besöka gravarna till mina närmaste släktingar, de som ligger begravda på Skogskyrkogården här i Stockholm. Det är min mormor Ulla och min morbror Tomas samt min mormors föräldrar Ida och Ture Lindberg.

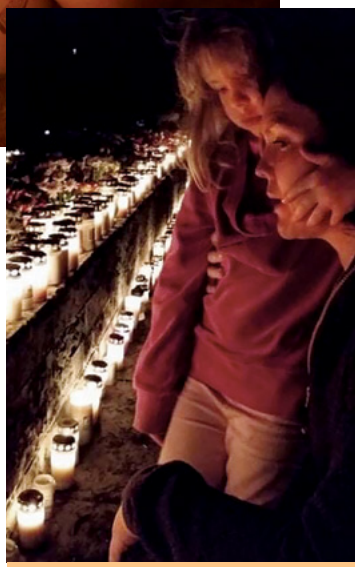

Maria Sjödin med sin dotter Alva.

Jag tänder ljus vid deras gravar och tänker på dem en stund. Jag saknar att prata med min mormor. Som familj brukar vi också åka till Österhaninge kyrkogård. Där besöker vi Leo Walls grav. Vi gör fint och tänder ljus för honom också. Leo var vår trogne hemlärare i flera år, tillsammans med Örjan Olsson. Jag minns Leo med värme och glädje. Under hans sista tid i livet var det i stället vi som besökte honom. Örjan berättade att Leo var rädd att bli bortglömd efter sin död. Just därför känns det extra viktigt att besöka hans grav, för han är inte bortglömd!

Elisabeth Cisternas, Handen

Allhelgonahelgen är en tid att tänka på liv och död, himmel och jord. Vad som betyder något och vad man kan göra för att skapa nya minnen. Jag brukar besöka min kära mormor Sonjas grav. Hennes stora hjärta och leende har gjort ett otroligt stort avtryck på mig. Det betyder så mycket att få kunna vara där och tända ett ljus för henne och glädjas åt den tid vi delat.

Steve Morris, Gubbängen

Christofer Girhammar med sonen Milton.

Inför Allhelgonahelgen går vi till vår dotter Madlèns grav på kyrkogården i Västerhaninge och gör den fin till vintern. Madlèn dog för tjugo år sedan och vi saknar henne så mycket. Vi är så tacksamma för att vi vet att vi får vara tillsammans igen tack vare det som Kristus gjort för oss. Ibland ligger det en särskild gåva på graven och då vet vi att någon av Madlèns bästa vänner också har varit där och kommit ihåg henne. Det är så vackert på kyrkogården under Allhelgonahelgen. Vi brukar alltid säga åt våra amerikanska vänner att gå dit och se alla ljusen.

Inger Höglund, Västerhaninge

Alla Helgons Dag är en speciell dag för mig. Det är en tid för reflektion och omfamnande av kärleken. Jag känner tacksamhet och vördnad för mina förfäders och släktingars ansträngningar och uppoffringar. Jag ser så fram emot att få omfamna dem alla på andra sidan! Att vi gemensamt tänder ljus för våra döda ger oss precis det vi behöver – en omfamnande värme som talar om för oss att Kristus är nära, och att vi kommer ses igen.

Nathalie Lyckespira, Handen ■

Oväntad släktkoppling via FamilySearch

Dick Thörn,
Jönköpings församling

En söndag i maj 2022 var jag och min familj som vanligt till kyrkans gudstjänst i Jönköpings församling. Församlingen besöktes då av äldste Jacob Olson från Salt Lake City som nyligen avslutat sin tid som missionär i Sverige. Han hade bland annat tjänat i Jönköping. Han var nu på ett återbesök tillsammans med sin pappa Erik Olson.

När det var dags för prästadömsmötet frågade jag dem om de ville ha lite översättningshjälp, främst med tanke på pappan. Det ville de gärna, så jag satte mig bakom dem och gav lite sammanfattande översättningar under mötet.

Efteråt pratades vi vid lite ytterligare och jag frågade om de hade skandinavisk koppling med tanke på deras efternamn. Det hade de, från Sverige och Karlstad. Eftersom jag själv har släkt på min mormors sida från Värmland, dock inte från Karlstad, så frågade jag om det var från centrala Karlstad. Nej, det var mer norrut i trakterna kring Filipstad. Nu började det bli än mer intressant då det även är mina förfäders trakter, vilket jag berättade.

Pappan Erik Olson kände till och berättade då om möjligheten att söka gemensamma släktband i appen FamilySearch. Om båda vill testa detta och är i närheten av varandra rent fysiskt med sina mobiltelefoner och samtidigt slår på sökfunktionen ”Släktingar i närheten” så sker en kontroll. Vi testade och det osannolika inträffade, vi hade gemensamma rötter. Catarina Carlsdotter och Johan Mårtensson Bonnevier som levde i trakterna av värmländska Gåsborn i mitten på 1700-talet är våra gemensamma förfäder. Såklart blev vi väldigt glada för denna oväntade upptäckt. Vi kunde dela kontaktuppgifter med varandra, ta lite foton och jag kunde glatt berätta för min övriga familj om den fantastiska

Erik och Jacob Olson från Salt Lake City tillsammans med Dick Thörn, i mitten.

upptäckten. Tänk att hitta släktingar i kyrkan med gemensamma förfäder, och från den lilla socknen Gåsborn i östra Värmland.

Erik och Jacob berättade även att de skulle åka till dessa trakter kommande vecka för att söka efter platser där våra förfäder kom ifrån. Då skulle även äldste Jacob Olsons mamma komma till Sverige och vara med. Jag har haft lite ytterligare kontakt med pappan Erik Olson sedan dess och vi hoppas att någon gång i framtiden tillsammans kunna besöka dessa våra gemensamma rötters trakter. ■

Nu kändes allt så rätt

Terez Nilsson,
redaktionen

Vid ett besök i Jakobsbergs församling blev jag nyfiken på en ung familj med två jättesöta pojkar, Thiago och Matheo. Pappan ledde mötet som rådgivare i biskopsrådet. Jag visste att mamman hade en koppling till min svärfar Lars Nilsson som gick bort 2020, men jag visste inte riktigt hur. I efterhand fick jag en pratstund med Karol Dayana Valderas och kunde reda ut begreppen.

Karol blev medlem i kyrkan i Märsta gren som 20-åring, en gren som senare uppgick i Jakobsbergs församling och som även min svärfar och hans Astrid tillhörde. ”Lars och Astrid betydde så mycket för mig”, säger Karol. ”De gjorde allt det som änglar gör.” Med tiden blev rollerna ombytta och när Lars och Astrids hälsa sviktade fick Karol möjlighet att vara ängel tillbaka.

Karol Dayana Valderas.

Karol kom till Sverige med sin familj från Colombia när hon var fem år. Vägen till sin nuvarande roll som rådgivare i Hjälpföreningens presidentskap i Stockholms stav och yrket som grundskollärare var inte helt självklar. I tonåren började hon må dåligt och kämpade bland annat med ångest och panikattacker. Hon valde att söka sig till en kyrka, men inte till pojkvännens kyrka. (Den kändes för konstig. Han trodde på någon som hette Joseph Smith …) I stället började hon gå till den katolska kyrkan, som hennes familj tillhörde. Där kände hon efter en tid att det var något som saknades, så hon sökte sig vidare till en frikyrka som hennes mormor tillhörde. Där fick hon vänner och hon valde också att gå på deras ettåriga bibelskola. Men trots att hon till och med döpte sig i den kyrkan var det något som inte kändes rätt.

Karols pojkvän reste i väg på mission. Han tjänade som spansktalande missionär i Las Vegas i USA. Nu började Karol ändå trots sina fördomar lära sig mer om kyrkan genom kyrkans egna webbplatser. Hon fick en bättre bild av kyrkan och tog emot missionärerna. Hon läste också Mormons bok. Hon kände Anden starkt och tilltalades speciellt av tanken på eviga familjeband. För Karol stod det nu klart att hon ville döpa sig. Den unge mannen som hon fortfarande kallade sin pojkvän (och som senare skulle bli hennes man) kom tillbaka från sin mission. Men det var inte han som Karol ville skulle utföra dopet. Det var den vän som hon samtalat så mycket om evangeliet med, Lars Nilsson. Och så blev det. Dopet utfördes i möteshuset i Västerhaninge och blev en andlig fest. ”Nu kändes allt så rätt”, förklarar Karol. ”Jag hade hittat mitt andliga hem.” Även Karols mamma var med på dopet och berördes starkt av Anden hon kände.

Efter dopet välsignades Karol med frid och lugn. Hennes ångestattacker försvann. Livet för Karol och hennes familj har ändå inneburit en del motgångar och svårigheter. Både Karol och hennes man har exempelvis behövt möta allvarlig sjukdom. Men de är så tacksamma för det ankare de har i sin tro på det återupprättade evangeliet.

Vi låter Karol själv knyta ihop med en dikt hon skrivit:

Älskade Gud, tack för en ny dag som jag får
och för att du alltid bredvid mig går.
Min kropp är inte alltid på topp, men du ger mig hopp.
Du är min styrka och dina ord är mina fötters lykta.

Jag tackar dig under jordelivets alla stunder
för att du i mitt liv alltid gjort stora under.
Vid din sida vill jag alltid vandra
och snälla Gud, hjälp mig att finnas där för andra. ■

Avresande missionärer

Anudari Chuluunbaatar.

Anudari Chuluunbaatar från Södertälje församling har kallats på mission. Hon kommer att tjäna i Utahmissionen Salt Lake City Temple Square. Anudaris föräldrar är Ganchimeg och Chuluunbaatar. Bonusföräldrar: Mikael Riise, Hyacinth och Annie Anyanwu, Michael och Terez Nilsson, Greg och Lisa Lake. ■

I vitsippornas tid

Rigmor Hyldetoft

Vårsprätten har blivit en tradition i Primärföreningen i Göteborgs stav. Den 30 april hölls den för fjärde gången. I vitsippornas tid möttes tio- och elvaåringarna vid en liten sjö i en skog utanför Borås. Vi fick en underbar, solig dag, mot alla odds. Långtidsprognosen spådde regnskurar, något som gjorde oss bekymrade. Det gick upp många böner sista veckan.

Efter en liten andlig inledning i Borås kapell, där vi fick höra om unge kung Salomos önskan om visdom för att skilja mellan gott och ont, begav vi oss upp till skogen där spännande äventyr väntade. Barnens tema i Primär är ju ”Välj det rätta”. För att kunna göra det måste vi ha visdom. Nu gällde det att skaffa sig visdomens nycklar. För varje fullföljd uppgift fick man en nyckel att sätta på gruppens nyckelknippa. Barnen blev nämligen uppdelade i fyra tillfälligt utvalda grupper, med en ledare i varje.

Stavens tema i år är ”Kom följen mig, som ett Sions folk”. Avsikten blev alltså att arbeta som ett Sions folk, alltså hjälpa och stödja varandra i sina uppgifter och till slut dela sina belöningar. Uppgifterna barnen fick var roliga, spännande och en del var ganska svåra. Till exempel att bli upphissad av sina kompisar i ett högt där det hängde en fågelholk. De var tvungna att lösa en uppgift för att få koden till hänglåset på fågelholken där nycklarna fanns. En annan uppgift var att skjuta med soft air gun på en pyramid med muggar. I muggarna fanns det frågor och den efterlängtade nyckeln. Att paddla kanot ut till ön där den vise, lite otäcke mannen väntade på dem med en mystisk påse med stenar. Med hjälp av dessa stenar skulle de lösa hans gåta för att få sin nyckel. Detta var populärt. Sen var det dags för roliga lära-kännalekar och samarbetslekar. Något av syftet med våra ”Vårsprättar” är att barnen får bekanta sig med varandra inför övergången till UM och UK. Det var fint att höra barn berätta att de fått en ny vän!

Efter att ha fiskat upp en liten container ur ”läskiga krukan” med sniglar och maskar (havregrynsgröt och spagetti) fick de ännu en nyckel och i containern ett besked om vilken maträtt de skulle tillreda. De fick en påse med ingredienser plus ett recept och så kunde matlagningen börja. Det skulle göras deg till pinnbröd för grillkorvarna, fruktsallad, en bål att dricka och naturligtvis chokladbollar till dessert. Sen delade de med sig med varandra och det blev en härlig måltid för oss alla att njuta av som ett lyckligt Sions folk.

Barnen var underbara, ivriga och glada. Efter att ha städat kunde vi lämna skogen renare än då vi kom. Vi försöker lägga stor vikt på att vårda skaparverket och glädja oss över allt det vackra och vara rädd om vår ”moder jord”. Vi har också gått över till så miljövänliga produkter som möjligt i detta syfte.

Vi vill passa på att tacka alla ledare och föräldrar som ställde upp och gjorde det möjligt att genomföra dagen på ett tryggt och säkert sätt! Det blev en rolig och lärorik dag. ■

SWEDISH